

ТЕРЕН

Україна

число 1 (34), зима 2013 року

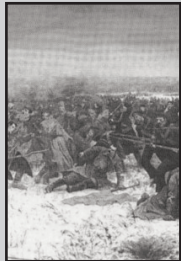
Газета української молоді

Теми номера:

УРАЙ - 2013:
«Лиш боротись – значить жити!»

стор.2

«Чого нас навчили Крути?»
С. Фаріон

стор.3

«Один за всіх – і всі за одного!»
С. Кузан

стор.4

«Анатомія тероризму»
А.Рибалко

стор.5

10 лютого 2013 року Молодіжному Націоналістичному Конгресу виповнилося 12 років. Багато це чи мало? Щоб підбити підсумки діяльності та обрати нові керівні органи і відбувся VII Всеукраїнський Збір МНК, який цього року вперше проходив у Полтаві.

Делегати Збору мали затвердити звіт організації за 2011-2012 роки, оновити керівний склад та окреслити нові завдання і перспективи діяльності.

На Зборі були присутні представники МНК з різних куточків України та запрошені гості. Зокрема, Почесний Член МНК, народний депутат України Олег Медуніца, настоятель парафії Пресвятої Трійці УГКЦ міста Полтава отець Юрій Кролевський, добрі друзі організації – народний депутат Юрій Бублик (ВО «Свобода»), полтавський депутат Віктор Стеблянюк, керівник медіа-ресурсу ФРІ Світлана Шаповал та інші.

У своїх виступах гості говорили про різне, але зійшлися на тому, що радо допомагатимуть Молодіжному Націоналістичному

VII Всеукраїнський Збір МНК обрав нове керівництво організації

Конгресу і надалі, оскільки діяльність організації полягає у творенні української справи та вихованні нової генерації української еліти.

«Ви відбуваєте свій Збір у непростих умовах. Бо ситуація у державі – небезпечна. Ми часто згадуємо заповідь українського націоналіста «Здобудеш Українську Державу або загинеш у боротьбі за Неї!». Мені не хочеться, щоб хтось гинув, але нашу державу може врятувати лише те, що саме ви наповните її українським змістом.

Інакше – суцільне засилля російського «брата». А Україна – це наша земля, яка заповідає нашими предками для утвердження нашої свободи і прав на гідне життя», – зазначив у вітальному слові Олег Медуніца. Він закликав не вірити в те, що існуюча влада може піти з владного олімпу законним і цивілізованим шляхом. «Треба розуміти, що боротьба за Україну буде безкомпромісною і тотальною. Вороги розуміють тільки мову сили. Станьте цією силою і тоді – переможе!».

Вітання членам Всеукраїнського Збору МНК також передали керівники Молодого Народного Руху, СУМ в Україні, КУН, молодіжного крила партії Віталія Кличка та ін.

Голова МНК відзвітував про діяльність організації за два роки: «Попри труднощі, що існують у всіх сферах, в організації помітна динаміка. Ми розвиваємося, і цей розвиток, я сподіваюсь, триватиме. У нас є всі можливості

для цього», – зазначив у виступі Сергій Кузан.

Також перед Збором прозвитували голова Секретаріату МНК Іван Кішка та Голова Ради Честі Соломія Фаріон.

Наступним кроком стало голосування за нові керівні органи. Головою МНК на другий термін переобрали Сергія Кузана, заступниками стали – Соломія Фаріон та Віталій Вовк. До Центрального Проводу також увійшли Андрій Бень, Іван Ковалик, Олександр Резнік. Головою Секретаріату обрано Івана Кішку, Радю Честі очолив Дмитро Жмайло.

«Дякую за виявлену довіру. Я розраховую на те, що скоро прийде молоде членство, яке замінить мене та членів Проводу. А поки що перед нами стоять великі завдання. Перш за все – вишкільно-кадрова робота. Треба сконцентруватися на підготовці дійсних членів організації, як того вимагають нові виклики суспільства. Адже дійсне членство організації – новий тип українця, еліта, революціонер...», – підсумував Голова МНК.

Із заключним словом до присутніх звернувся Іван Ковалик, новообраний член ЦП МНК: «Завдання, які ставилися під час створення організації, були успішно виконані. Для багатьох людей МНК – середовище ідейного зростання, символ гордості і активної життєвої позиції. Саме ми повинні творити теперішню і майбутню української нації».

VII Всеукраїнський Збір МНК урочисто завершився покладанням квітів до пам'ятної дошки Симону Петлюрі.

Звіт Секретаріату МНК можна переглянути за посиланням: <http://mnk.org.ua/mnk-news/novina/article/obrano-nove-kerivnictvo-mnk/>

Інформцентр МНК

У США репрезентували МНК на семінарі української молоді

Нещодавно у США, поблизу Нью-Йорка, відбувся семінар, присвячений 70-річчю створення УПА та 100-річчю Ярослава Стецька. Участь у ньому взяв член Центрального Проводу Молодіжного Націоналістичного Конгресу Віталій Вовк.

Семінар провела «Організація оборони чотирьох сторін України». Учасники заходу – учнівська та студентська молодь української діаспори в США. Програма семінару складалась із лекцій на ідеологічні, соціальні та державотворчі теми. Завданням цього семінару є розвиток національної ідеї серед молоді діаспори та відстоюванні інтересів держави Україна.

У рамках семінару Віталій Вовк провів лекцію про діяльність Молодіжного Націоналістичного Конгресу, за допомогою відеопрезентації розповів про заходи організації та передав учасникам примірники часопису «Терен Україна».

«Для мене було важливо відвідати такий захід, щоб познайомитися ближче з українцями в діаспорі задля подальшої співпраці з нами, – зазначає Віталій. – Також я запросив учасників семінару відвідати табори МНК, та також молодіжний форум діаспори, що відбудеться в Тернополі влітку 2013 року».

На учасників семінару найбільше враження справили високий рівень лекторів. Це були відомі особистості. Серед них – історик Святослав Липовецький, виконавчий директор Центру відносин США-Україна, ад'юнкт-професор соціальних наук Нью-Йоркського університету Володимир Зарицький, історик Осип Рошка, відомий адвокат і громадський діяч, голова Світової Конференції Українських Державницьких Організацій (СКУДО) Аскольд Лозинський.

Під час семінару його учасники мали Skure-z'v'язok із Генеральним секретарем Світового Конгресу Українців (СКУ) Стефаном Романівим. Він наголосив на важливості цього семінару для світової української спільноти, необхідності єднання усіх українців світу для відстоювання і збереження української держави.

«Це свого роду школа духовного єднання з українцями світу, адже такі заходи проходять і в багатьох інших країнах» – підсумував Віталій Вовк

Патріоти вимагають звільнення політичних в'язнів

21 січня біля Адміністрації Президента відбулася акція представників молодіжних опозиційних організацій під гаслом «Геть політичних збоченців!» з вимогою звільнення політичних в'язнів. Участь у акції взяли представники Молодіжного Націоналістичного Конгресу, Молодого Народного Руху, Батьківщини Молодоті та ін.

Учасники пікету тримали в руках плакати з закликами звільнення опозиційних лідерів Юлії Тимошенко та Юрія Луценка, а члени МНК принесли листівки з зображенням графіті, через яке сумський суд засудив студента Київського Національно-Економічного Університету на рік обмеження волі.

«Зібралися тут, щоб підтримати українських політв'язнів. Це і Юлія Тимошенко, і Юрій Луценко, і цього сумського хлопця, якого засудили до одного року ув'язнення через графіті. Сподіваємося таким чином розбудити громадськість», – зазначив член МНК Назар Матлак в інтерв'ю одному з телеканалів.

Під час заходу відбулася сутичка між активістами опозиційних організацій та молодиками, які начебто проводили мітинг з вимогою оголошення 21 січня Днем обіймів. Окрім того, що учасники цього пікету поводитись досить агресивно, більшість із них не могла точно назвати мету своєї акції.

«Очевидно, що це проплачений владою мітинг для того, щоб відволікти увагу ЗМІ, завадити нам провести акцію та спровокувати конфлікт. Не випадково тут чатують бійці «Беркуту», – висловив припущення голова Київського МНК Іван Кішка.

В кінці заходу представники опозиційних організацій передали до адміністрації звернення з вимогою звільнення всіх політв'язнів, а представники МНР Іван Крулько та Сергій Митрофанський демонстративно прикували себе до паркану та висунили вимогу негайного розгляду звернення та чіткої відповіді від АП.

МНКівець подав до суду на «Комсомольську правду»

21 лютого, у Міжнародний день рідної мови, громадськість столиці провела акцію «Хочемо читати українську пресу!», під час якої виступила проти дискримінації україномовних громадян з боку друкованих ЗМІ, що видають свій наклад російською, хоча за ліцензійним свідоцтвом мають це робити або українською, або принаймні двома мовами.

Акція пройшла під стінами Подільського районного суду, куди напередодні подав свою заяву проти видання «Комсомольская правда в Украине» громадський діяч, член МНК Сергій Пархоменко.

«За ліцензією це видання має виходити двома мовами, але ані я особисто, ані будь-хто не бачив бодай одного випуску «Комсомолки» українською мовою», – каже позивач.

«Виявляється, в Україні можна не лише дискримінувати за мовною ознакою більшість громадян (у нас україномовних є близько 70% населення), але й нахабно порушувати закон, не маючи за це кари», – наголосив Сергій Пархоменко. Інший позивач, Олексій Кляшторний, який подав позов проти газети «Сегодня» до Солом'янського суду, закликав усіх громадян, чийх прав читати рідною не дотримуються ЗМІ, судитися з ними.

«Не секрет, що «Сегодня», «Комсомолка», «Факти и комментарии», а також «Бульвар Гордона» є популярними серед читачської аудиторії. Всі вони за ліцензією мають виходити двома мовами, а «Бульвар» – виключно українською. Але цього не відбувається», – підкреслив О. Кляшторний.

Також під час акції її учасники виставили розкладку з україномовними версіями означених газет, але з порожніми шпальтами. Це символізувало те, що на папері україномовні версії цих газет існують, але не друкуються. «Отакі от газети без змісту», – зазначають організатори акції.

Насамкінець організатори дійства передали до Подільського суду примірник Конституції України, також із порожніми сторінками. «Таким чином ми хочемо продемонструвати, що незабаром навіть Основний Закон, що прописаний державною мовою, видавництва не будуть друкувати українською...».

Діяльність МНК. Коротко
<i>Всеукраїнські заходи</i>
22.02.2013 Голова Молодіжного Націоналістичного Конгресу Сергій Кузан взяв участь у міжнародному науково-практичному семінарі «Українська молодь діаспори: збереження національної самобутності в умовах асиміляції». Його організатором виступила Українська Всесвітня Координаційна Рада. У семінарі взяли участь керівники авторитетних молодіжних організацій : Олег Слабоспицький (СУМ), Олексій Захарченко (МНР), Мирослав Гочак (Світовий Конгрес Українських Молодіжних Організацій), Пласту та ін. У ході семінару учасники обговорили проведення в серпні цього року Першого Конгресу українських молодіжних організацій діаспори – «Діаспора-фест» на Тернопільщині. За словами координатора Молодіжного Форуму Росії Олександра Двосконка, українська молодь планує проведення Другого Форуму молоді українців Росії в Санкт-Петербурзі в 2014 році. «Українська молодь діаспори не мислить категоріями СРСР, і це, безперечно, має позитивне значення. Для них українська громада в діаспорі – це не лише «вишиванка і шаровари», а ціла система соціальних, економічних, культурних і політичних відносин. Отже, треба дати поштовх цій молоді. Для Західної діаспори рушій вже є – Світовий Конгрес Українців. А ось Східну діаспору активізувати має саме УВКР», - наголосив Сергій Кузан.
23.02.2013 У Києві відбулося перше засідання Центрального Проводу МНК після обрання нового керівництва. Було обговорено плани діяльності організації на 2013 рік, проведення спортивно-патріотичної гри «Гурби-Антонівці 2013», проаналізовано результати проведення екстремального табору «Урай 2013», а також обговорено результати дистанційних напрацювань членів ЦП. Основними завданнями визначено: посилити роботу вишкільно-кадрової референтури, а також покращити діяльність Інформцентру МНК.
Івано-Франківськ
18.12.-19.12.2012 Збір коштів для ветеранів УПА в рамках проєкту «Миколай для твоїх героїв» став першою акцією Івано-франківського осередку МНК. Члени організації упродовж кількох тижнів займалися збором коштів: відвідали підприємців міста та депутатів Верховної Ради України. Зібрану суму активісти передали обласному осередку братства ОУН-УПА. Голова Братства Фотій Володимирський, зазначив, що більшість ветеранів гостро відчують потребу у ліках, купівля яких забирає значну частину пенсії, тому на зібрані гроші вирішили придбати ліки для тих ветеранів, які їх зараз потребують.
Київ
15.12.2012 На Ярославів Валі, 9, що в Києві, було чути народні пісні, веселий гамір та стукотіння підборів – так МНК, уже традиційно проводив Андріївські вечорниці. Цьогоріч дійство відвідали більше півсотні молодих киян та гості з Харкова, які шанують українські традиції.
01.01.2013 Традиційно Київський осередок МНК взяв участь у смолоскипному марші з нагоди Дня народження Провідника ОУН(р) Степана Бандери, який організовує ВО «Свобода». Понад три тисячі киян та гостей столиці колоною пройшли центральними вулицями міста від пам’ятника Тарасу Шевченку до Майдану Незалежності, де відбувся святковий мітинг.
11.01.2013 У цей день минуло 100 років від дня народження останнього командувача УПА, генерал-хорунжого Василя Кука. До цієї дати Київський осередок МНК продемонстрував фільм-інтерв’ю «Уроки патріотизму з Василем Куком».
22.01.2013 Київська молодь символічно з’єднала два береги Дніпра на мосту Патона, таким чином відзначаючи День Соборності України. Організатором виступило Братство козацького бойового звичаю "Спас", за підтримки МНК, СУМ, та інших.
26.01.2013 Члени Київського осередку МНК відвідали меморіальний комплекс, присвячений подіям під Крутами, де у 1918 році відбувся бій київських студентів і бійців Вільного козацтва з кількатисячною армією Муравйова. Молодь мала змогу більше дізнатися про передумови та хід бою, відвідавши експозицію, що розташована на території меморіального комплексу в старовинних залізничних вагонах.

УРАЙ - 2013: «Лиш боротись – значить жити!»

На теренах Західної України 13-17 лютого 2013 року відбувся екстремальний табір Молодіжного Націоналістичного Конгресу «Урай-2013». Його особливість – складність проходження та суворі природні умови. Саме тому це табір для суто чоловічої компанії.

113 км шляху. За три дні одинадцятьом сміливцям довелося подолати смугу перешкод, добову мовчанку, купання в ополонці, бійцівський спаринг між учасниками, вправи з протигазами та особливі завдання. Все – не перелічити. Через це табір «Урай» має славу одного із найважчих – як фізично, так і морально. Його назва походить від імені бога річок і боліт у давніх слов’ян, що заселяли територію Полісся.

«Коли приймаєш рішення їхати на табір, маєш усвідомлювати: доведеться швидко пересуватися на місцевості, розвивати індивідуальні якості, активізувати здатність до самовиживання у природних умовах, стійкість характеру та силу волі. Слід розуміти, що перешкоди доведеться долати не окремо, а в колективі. У кожного є своя ланка роботи, без якої спільна справа може зійти нанівець», – говорить комендант табору Андрій Бень, член Центрального Проводу МНК.

За словами одного з таборовиків, Василя Семенюка, спочатку він побоювався мандрівки, адже учасники попередніх років розповідають: вишкіл неймовірно складний і

ризикований. Оразу ж, з перших годин табору потрібно звикнути до його умов – холоду, замерзаючих і мокрих кінцівок, необхідності виконувати накази попри втому, ночувати в зимовому лісі...

Маршрут пролягав через місця бойової слави і вишколів УПА та УСС – Золоту поляну, Осову поляну, Слав’ятинську підстаршинську школу, гору Лисоня. Таборовики відвідали могили, вшанувавши пам’ять загиблих: сотенного УПА Дмитра Карпенка та заступника Голови ОУН (р) Івана Гавдиди. Під час стоянок відбувалися гутірки, підготовані учасниками табору. Говорили про різні: виживання, мандрівництво, особисті якості, поведінку при затриманні правоохоронними органами, історичні місця та події.

Насичена програма не давала змоги перевести дух: щойно виконав завдання – отримуй нове. Цей табір – школа виживання, що вишколює нову українську еліту, яка готова на самопожертву, стійка духом та активна в громадському житті.

Не всі змогли завершити розпочату «подорож», проте і вони зрозуміли, що слова видатного українського письменника Івана Франка – «Лиш боротись – значить жити!» – мають велику силу.

«Найважча перемога – це перемога над самим собою, і саме в цій боротьбі гартується та незламна воля, яка так потрібна

нашому сучасному суспільству. Я, перебуваючи не так довго в МНК, встиг вже точно зрозуміти, що саме через цю школу ми втілимо образ мужнього і загартованого в боях українця, який пишається славним минулим свого народу і наслідіє подвиги своїх предків, який вміє жити й творити для своєї нації», - розповідає учасник вишколу Роман з Миколаєва.

Табір не лише вишколює молодь. Його основна мета, звісно ж, не випробування холодом, втому, купанням у крижаній воді, пошуку кривілки серед нічного лісу, вчасному перебуванню на місці збірки, добовій мовчанці, «альярмах» та ризикованих завданнях. Табір переконує: страх – це ніщо порівняно із тріумфом, який отримаєш, подолавши його!

Інформцентр МНК

Як українці доводили, що вони - гаряча нація

19 січня Україна відзначає свято Хрещення Господнього або Водохреща. У цей день віруючі люди йдуть до церкви та святять воду, а найсміливіші занурюються в ополонку. Вважається, що вода на Водохреща набуває чудодійної та цілющої сили, і хто в цей день скупається в ополонці, не хворітиме весь рік

Київ

Охочих духовно очиститись та загартувати тіло на Водохреща у Києві виявилось

чимало, серед сміливців, які занурювались у води Дніпра, були і представники Молодіжного Націоналістичного Конгресу.

«Купатися на Водохреща у Дніпрі вже стало доброю традицією для членства МНК. Це не тільки обряд символічного очищення, а й певне випробування духу й тіла, адже вода справді крижана», – ділиться враженнями голова Київського МНК Іван Кішка.

Львів

Цього року було багато бажаючих зануритися в ополонку за здоров’ячком. Для таких Молодіжний Націоналістичний Конгрес спільно з ГО «Твереза Україна» та «Моржі Львівщини» організували в центрі міста біля входу до Міської Ради, «Обливання за Тверезу та Здорову Націю». Також участь у заході взяли представники Школи Бойового Гопака. В акції взяли участь 20 молодих хлопців та дівчат. Спочатку молодь розігрівалася, а потім один за одним виливали на себе повні відра холодної води.

Провокація від «регіоналів» у Сумах: чи справді українська молодь – фашисти?

Суми – невелике місто, але і в ньому точиться гостра інформаційна війна. Нещодавні події дали всі підстави говорити про упереджене ставлення до патріотичних організацій, перекручування фактів, навішування ярликів. Усе почалося із, здавалося б, звичної події: Партія регіонів провела засідання круглого столу. Цікавою виявилася тема – гостре питання «У Суми повертається нацизм?». На засіданні відкрито заявили: сумська націоналістична молодь – фашисти. «У Сумах не будуть звучати бЕндеровські пісні!», – заявили вони. І все б нічого: поговорили про «загроз», яку становлять націоналісти, згадали про власні «заслуги» – акції “Помні ім’я свайо” та “Спасібо деду за Пабеду”.

Журналісти Регіонального Телебачення Сумщини (РТС) одразу ж почали розкручувати інформаційний привід. Крім того, що оперативно створили програму «Відкритий доступ», так ще й забезпечили максимальну аудиторію. За кілька днів сумські будинки, маршрутки вкрилися оголошеннями про передачу. Досить інтригуюче повідомлення: вся правда про життя регіону. І ні слова про тему програми. Невже ця передача мала таке колосальне значення для РТС, що редакція не пошкодувала ні коштів, ні сил на те, щоб закидати місто оголошеннями тиражем у кількадесят тисяч примірників? Такого ще, мабуть, не було...

«Відкритий доступ». Зараз цю програму важко знайти навіть в інтернеті, оскільки вона була видалена одразу після виходу, після масової обурливої реакції мешканців Сум. Але у вечір показу, напевно, викликала інтерес. Отже, мова йшла нібито про те, що відбувається в головах націоналістів міста Суми. Насправді ж говорилися про свастику і фашистські знаки, які нібито використовує молодь, про нетерпимість до інших рас, про смолоскипну ходу, як давню традицію гітлерівської Німеччини.

Зрозуміло, що подібні програми (як і їх «розкрутка»), створюються на замовлення і з тенденційною упередженістю з метою впливу на свідомість глядачів. Одним словом – «джинса» (у середовищі журналістів це сленгове слово означає «прихована реклама чи антиреклама, яка має замовний характер комерційної компанії чи політичної групи; вважається грубим порушенням журналістських стандартів, зокрема, принципу збалансованості і неупередженості подачі інформації» – авт.).

Замовники – дуже впливові в регіоні представники влади. А деякі псевдо-журналісти дозволити собі знехтувати усі моральні і професійні принципи... І як сміє потім цей «голос народу», стоячи навколішки, гучно казати про «правду»?

Ми ніколи з цим не змирюся, коли влада злочинна, журналісти брехливі, а із простих людей роблять дурнів! Ми не зможемо без емоцій слухати, як черговий папуга з ТБ називає «казками» вікову боротьбу за незалежність України.

Ми, сумська молодь і студенти, які вважаємо себе українськими націоналістами, звикли до того, що провладна партія називає нас фашистами. Варто лише згадати вибори, коли про перемогу кандидата від опозиції Олега Медуніці, депутат-регіонал Ігор Перепека однозначно висловився у телеэфірі: «В Сумах переміг чоловік, який підтримується фашистськими і терористическими міровоззреніями!». Це при тому, що обидва діди Олега Медуніці є заслуженими ветеранами II Світової війни, нагороджені бойовими орденами і медалями, які закінчили війну під час найкривавіших битв під Кенінгсбергом та Прагою.

Цинічна брехня псевдо-журналістів продовжує паразитувати на свідомості громадян, обслуговуючи владний режим. Газетні шпальти так і виблискують яскравими заголовками на кшталт: «В Сумах обеспокоєны

ростом нацистских настроений», «Сумы против нацизма», «Национализм как диагноз». Моральна ніцість методів регіоналів в боротьбі за владне корито вчоргове вражають, адже це відвертий наклеп і навішування ярликів. Втім, це і не дивно, адже у згаданій ситуації утверджується відомий вислів «пізнайте правду – і вона зробить вас вільними». Тому регіоналі і сіють брехню, боються правди, бо не хочуть, щоб у нас була вільна країна вільних людей. Адже тоді ніколи їм не бути при владі над нами.

Припустимо, що націоналістичні погляди молодих сумчан є наслідком радикальної налаштованості проти окупаційної влади. Тому, природньо, це викликає у молоді почуття справедливості та адекватну реакцію на події в суспільстві.

Влада, звісно, не терпить нікого, хто хоче її усунути. Тому і вдається до повернення втраченої довіри населення методами перекручування історії та спотворення реальних подій у державі. Але слід пам’ятати: довіру населення не можна викликати наклепом і вигаданою загрозою. Довіру населення треба заслужити своїми вчинками, реальними діями на користь України. І як би сильно ця влада не погрожувала і не лякала нас нацизмом, фашизмом чи ще чимось, люди завжди можуть побачити більше: оцінити реальні діяння та злочини олігархічної провладної верхівки.

Загроза для України не в фашистах, певній партії чи націоналістах. Вона – у байдужості. Тільки мовчазна покора вбиває раціональне зерно суспільства. Тож не залишайтеся осторонь того, що коїться. Ми всі відповідаємо за наслідки сказаного. Особливо – журналісти. Свідомі українці, давайте будемо взаємно чесними!

Олеся Горайнова, студентка НПУ ім. М.П.Драгоманова, Марія Дубініна, студентка СумДУ МНК, Суми-Київ

Чого нас навчили Крути?

*Чужинче, йди і Україні
Скажи, що звершився наказ.
Хай не сумує! На руїні
Збудуємо нові твердині
І в бій підемо другий раз!*

*Скажи, що шлях покажуть Крути,
Що замість терня — ореол,
Що Україні вічно бути,
Про Україну всім почути,
Бо світу це новий престол!*

Володимир Янів «Бій під Крутами»

Уже 95 років минуло від тих героїчних та трагічних подій, що відбувалися 29 січня 1918 року біля станції Крути Чернігівської області. Я не буду зупинятись на дошукуванні історичних фактів чи виводити свої унікальні припущення. Моя мета сьогодні інша: окреслити уроки, які своєю кров'ю закарбували для нас юнаки під Крутами.

Крути — це цілоще джерело, що дає нам багато відповідей на наболілі проблеми сьогодення. Тому найкраще, ми можемо вшанувати героїв Крут — не словами, покладанням квітів чи словами-промовами, а усвідомленням цих уроків і щоденною працею для того, щоб коли настануть інші Крути — ми вже були іншими.

Передумови бою

Коротко нагадаю, чому останнім захистом великої республіки стали кілька сотень молодих студентів. Початок 1918 року. Менше року існує українська держава — УНР. На її чолі — українські соціалісти-утопісти В. Винниченко, М. Грушевський, не маючи чітких самостійницьких позицій, постійно кидаються «рятувати людство разом з російськими соціалістами». Власні збройні сили, які внаслідок національного піднесення почали формуватись, були розпущені, бо соціалісти УНР вважали, що армії не треба, час війни минув, а решта — які ще залишилися, були деморалізовані, вражені більшовицькою або анархічною заразою. Червона більшовицька влада хоче від України (яку бачить іматком «єдиної неділимий») хліба та інших ресурсів, а тому суне її захоплювати. Єдиний захист УНР (окрім Куреня Січових Стрільців Коновалця, який охороняє Київ) — це новосформовані сотні молодих студентів і юнкерів. З цієї ситуації можна зробити кілька цінних для сьогодення висновків.

Червоною ниткою у всій нашій історії проходить урок, який найточніше сформулював Микола Міхновський: «Хто має силу, той має право». Винниченко з іншими соціалістами в УНР проміняли цю силу на «новомодний» пацифізм і таким чином втратили право українців на свою державу. Нам потрібно не плакати чи кричати з прапорами під стінами чергової ради/міністерства/ адміністрації, а втомившись — спокійнісінько розходитись по хатах з почуттям виконаного обов'язку. Якщо ми сьогодні хочемо мати право, хочемо творити саме «українську» Україну, то нам треба формувати цю силу: щоденною працею збільшувати ряди тих, хто вийде з нами на барикади захищати інтереси України, вести пропаганду, набиратись знань та досвіду для того, щоб реально впливати на ситуацію в Україні.

Де нема твердого Проводу, опертого на національні українські цінності (духовні, моральні, культурні), там завжди пануватиме анархія, дезертирство, слабкість і занепад сил. З цього завжди користуватись наші вороги. Так було у 1918 році, коли соціалістична УНР «хитаючись» між самостійністю і федерацією, бажаючи і незалежну Україну збудувати, і Росію не образити своїм відлученням, своїми діями викликала суспільну пасивність, погасила національний вогонь, який почав розгорятись, перетворила армію на стадо дезертирів і боягузів. Так є і тепер. Національні сили, націоналістичний рух розпорошені, без чіткого Проводу, кидається на «приманки» на знак подій 9 травня у Львові та закону про мови, як бик на червону шмату, але нічого реально змінити не може. Бо без єдиного Проводу ми — купка дезертирів і боягузів в пасивному стаді українців. Якщо хочемо щось змінити, треба це змінювати. Як нема Проводу — давайте самі станемо цим Проводом. Якби Коновалець, Бандера, Шухевич чекали, коли ж прийде той Провід і всіх поведе, бо самі не мали б упевненості в собі, то не було б УВО, ОУН, УПА.

Третім уроком є те, що потрібно опиратись лише на власні сили. Винниченки і грушевські вірили в гуманізм московських біснуків, вірили що хтось їх захистить. Але так не сталося. Тепер ми думаємо, що вступимо в ЄС чи НАТО і автоматично вирішаться наші проблеми, що як усунемо від влади режим Януковича, то прийде «хтось інший», який буде знати що робити і буде «кепі енд» для України. Та не буває так. Єдині, на кого можемо розраховувати, — ми самі. Не прийде новий Бандера і не очолисть Україну, і не станеться дива, якщо ми придумасмо «супер-концепцію» і всі проблеми вирішаться самі собою. Будьмо реалістами, тільки ми самі можемо змінити майбутнє нашої нації своєю постійною важкою працею.

Формування Студентського куреня Січових Стрільців

На заклик допомогти українській державі в такий важкий момент відгукнулася молодь. І це не випадково. «Право молоді — це передусім право починаючості, це право стояти на передовій бойовій лінії, це право на штурмовий біг — усе вперед! Право молоді — це право на революцію, право на вилонювання цілого світу із навіс, це право на нову творчість. Лиха і безвартісна та молодь, яка чогось свіжого не хоче, чогось кращо-

го, як було перед нею».

У перших днях січня студенти університету св. Володимира та новоствореного Народного університету організували віче і вирішили створити Студентський курінь Січових Стрільців. До них приєдналися молодь з інших ВНЗ та Української гімназії ім. Кирило-Мефодіївського братства.

Вони, як їх предки — дружинники Київської Русі, славні козаки, сучасники Січові Стрільці, нащадки — члени УВО, ОУН, вояки УПА, розуміли, що обов'язок перед Україною — це щось вище від буденних людських потреб, щось важливіше, ніж ситість шлунка чи теплий затишок дому, диплом і навіть власне життя. Недостатньо вишколені (навіть не всі вміли стріляти), без належного обмундирування і зброї (студентам видавали штани, діряві шинелі, яким щонайменше бракувало поли, незручні валянки та іржаву зброю) хлопці сміливо йшли на бій з ворогом, бо сильнішою за зброю і вишкіл, за всі матеріальні цінності є ідея. Сьогодні нам варто це пам'ятати. Не гроші США, Росії чи ЄС, не зброя НАТО, не митні союзи зроблять нас сильною нацією, а винятково спільна віра всіх українців, винятково національна ідея. Якщо ми неефективно діємо сьогодні, то це не тому, що в когось більше ресурсів, що ми бідні чи не маємо засобів, а тому що в нас пригасла ця національна ідея, перетворилася із вогню в серці на «мертві» слова в книжках чи на мітингах, в нас пригасла віра в себе і свою правду.

Яка найбільша заслуга хлопців під Крутами? Це не їх молодість, навіть не те, що вони загинули в бою, а те, що вони стерли залишки рабства з нашої свідомості. Вони підхопили естафету національно-визвольних змагань, яка вже 200 років до них була перервана. Обірвана нитка традиції потребувала відсвіження. Молоді студенти, юнкери та гімназисти відчували поклик віків, були певні свого історичного послання. Вступаючи до лав Студентського куреня, вже тоді вони знали, що настав їх час проявити себе в житті нашої нації, спільноти мертвих, живих і ненароджених. Боротьба триває і зараз. У нас вже є Україна, яку передали нам наші батьки, але в нашій Україні для нас багато роботи. Настав наш час вийти на арену історії нашої нації. Свого часу крутянці не побоювалися цього зробити, не побоювались ОУНівці й УПівці, не побоювалися студенти на революції на граніті. Тепер ми, сучасна молодь, маємо відсвіжити цю нитку героїчної боротьби за Україну. Від нас залежить — початок ХХІ століття буде темною плямою чи яскравим спалахом для нашої нації. Ми своєю щоденною працею, щоденним героїзмом маємо бути прикладом для тих, хто прийде через десятки чи сотні років після нас.

У січні 1918 року «новоспечені» вояки-студенти з радістю прийняли свою місію. Після кількох днів муштри і охорони вулиць Києва, молоді хлопці їхали захищати Україну від червоних окупантів. Вони розуміли усю складність ситуації, але не втрачали оптимізму, приймали цей виклик з радістю й азартом. «Був це своєрідний ешелон. Ні в одному потязі, що їхав на фронт, не співалося стільки пісень, не чути було стільки жартів і сміху. Був це потяг, яким студенти їхали за смертю!... Був це потяг, яким найкращі сини України їхали за безсмертною славою». У своєму творі «Сила через радість» Олена Теліга наголошує, що «життя і служіння Батьківщині не слід сприймати лише тяжким і нудним обов'язком». Можливість зробити щось для України — це не «собачий обов'язок», не хрест, який потрібно нести, а великий шанс для нас, це та наша місія, якою ми можемо зробити свій запис в нашій історії.

Майже століття тому дух молодих вояків, які вирушали захищати Україну під Крутами, перенісся на старших, почав ширитись у суспільстві. А це тому, що національне піднесення, повнесті в своїй справі і героїчна жертвна боротьба, як і пасивність та занепад сил, блискавично поширюється між людьми. Було б більше часу, то під Крутами більшовиків зустріло б не кілька сотень, а кілька тисяч українського війська. Ось як пише про це Б. Кравців: «Підйом молоді переносився і на старших. Якесь невидима струя перебігла через усіх. Родилася свята любов до Батьківщини, яка казала матерям більше любити Україну, ніж своїх дітей. Не одна мати після бою спом'янула: «Був він у мене один, як ясне сонце на безкрайому небі, як сизий орел в просторах!...Була б я його

просила залишитися вдома, був би він пожалів мене самотню, немічну... Але я проковтнула сльози і сказала: «Йди, як кличе Тебе Україна, як великій матері потрібні наші діти! Йди! Але поклянісь мені, що не посоромиш моєї жертви. А я не буду плакати, не буду побиватись за Тобою, як буду бачити, що не марно кров твою пролили кати».

Сьогодні ми забуваємо про цей феномен поширення національного духу. Ми боїмося, що нас не підтримають, стараємося формулювати ідеї і робити справи так, щоб нас підтримала маса. Але маса бачить це «приспосовання». Народ ніколи не піде за тими, хто кричить про силу, волю, жертвність, а сам боїться її проявити. Бандера казав «Ніщо не спинить ідеї, час якої настав». Настав наш час підхопити національну ідею, але не на словах, а на справі, поселити її в наші серця, а не тільки в голови.

Крутянський бій

Студентський курінь прибув на станцію Крути вночі з 27 на 28 січня з метою втримати Бахмач, проте на той час він був уже зайнятий більшовиками. Приблизне співвідношення сил було невідоме для українців. З боку УНР було близько 400–600 вояків, з них 40 досвідчених гайдамаків, 20 старшин, студентська сотня чисельністю 115–300 осіб та сотня Першої Української військової школи чисельністю до 250 юнаків. По той бік було близько 5–7 - тисячний загін Муравйова, що складався з матросів, колишніх царських старшин та різноманітного більшовицького елементу.

Достеменно немає однозначної версії подій того дня, багато деталей в спогадах учасників та дослідженнях істориків відрізняється. Проте сьогодні для нас важливі не деталі, для нас важливо зрозуміти психологію тих молодих хлопців, що без досвіду і нормального озброєння, при переважанні ворога в десятку разів не відмовились від бою, хоча шансів на перемогу практично не було. Вони не втекли чи не впали у відчай, а гідно стали в обороні своєї держави. Вони дали нам урок: «Відстоюючи ідеї, захищаючи Батьківщину не варто рахувати, скільки вас. Ти сам чи разом із мільйоном інших, мусиш робити те, що мусиш і тоді переможеш».

Які були втрати сторін? Це питання залишається відкритим, молоде українське військо втратило від 50 до 300 осіб, ворог недорахувався більше 300 вояків. При будь-яких співвідношеннях, цей бій можна вважати успішним, бо крутянці виконали головне завдання. Молоді хлопці під Крутами сповільнили підступ більшовиків до Києва на 2 дні. Це дало змогу УНР підписати мирний договір у Бресті. Проте це не основне досягнення молодих героїв. Юнаки студентського куреня стали для українців дороговказом в майбутнє. Вони пробудили українців, дали поштовх до національно-визвольних змагань. Це вони заклали один з каменів в державність України, проголошену у 1991 році.

Як казав Черчилль: «Народи, що впали зі зброєю в руках піднімалися знову. З тими, які коротко здавались — все скінчено». Крутянці своїм чином дали нам настанову: щоб боротьба за свободу закінчилася перемогою, вона має бути прорвана неземною, величною місією, героїчним поривом і жертвністю, що здатна повести за собою як сучасників, так і майбутні покоління. Це були перші «лицарі абсурду», які, всупереч ходу подій, зробили неможливе — воскресили Україну. Як співається в пісні, «Держава — це кров і залізо, свобода — це вістря мечів», — це той урок, що дали Крути. Лише героїзм, тверда воля та жертвність здатні народити нових бійців.

Юнаки під Крутами не словами, а своєю кров'ю підписали акт Злуки. Між студентами та юнкерами були десятки молодих галичан. Вони розуміли, що неважливо, де ти знаходишся — на сході чи заході, півночі чи півдні, усюди ти можеш бути українцем і працювати на благо Батьківщини. У наших жилах тече кров тих молодих крутянців, кров славних козаків та героїв УПА. Як тільки ми це усвідомимо — зникнуть всі суперечності і почнеться нова сторінка нашої історії. І що б не говорили нам деякі політики, ми, українці, одна велика нація з славною історією і щасливим майбутнім.

**Саламія Фаріон,
заступник голови МНК**

Діяльність МНК. Коротко

Київ

23.02.2013

У м. Києві відбувся VII-й щорічний турнір з міні-футболу на Кубок пам'яті Героїв. Цьогорічний турнір, у якому традиційно беруть участь команди молодіжних громадських організацій та студентські збірні, був приурочений до сотої річниці від дня народження останнього командира УПА Василя Кука.

Організаторами змагань виступили молодіжне крило партії УДАР та МНК за сприяння Управління сім'ї, молоді та спорту КМДА.

Змагання зібрали рекордну кількість учасників — близько сотні гравців з 10-ти команд зішлись у протистоянні в залі для міні-футболу.

«Своїм турніром ми пропагуємо здоровий спосіб життя, щоб молоде покоління української нації гартувало свій дух, а, як відомо, здоровий дух буде лише в здоровому тілі. Ті наші герої, зокрема і Василь Кук, не змогли б довго вести свою боротьбу за волю України, якби в молоді роки не загартувували себе спортом», — каже голова оргкомітету турніру член МНК Сергій Пархоменко.

Львів

13.12.2012

Сотня молодих хлопців та дівчат м. Сокаля Львівської області кусали калиту, ворожили та веселились на Андріївських вечорницях. У СШ №2 забаву організував Сокальський осередок ГО «МНК». Метою заходу стало долучити молодь до відродження народних свят та консолідувати патріотичне середовище.

20.12.2012

Активісти МНК навідалися до Станіції Братства ОУН-УПА у Сокалі, де пройшла акція «Операція УПА: Миколай для твоїх героїв». Своєю акцією молодь хотіла привернути увагу суспільства до героїки УПА, приділити ветеранам увагу, послухати їх спогади про бойове минуле та вручити їм подарунки.

21.12.2012

Під час акції-благодійного штурму «Операція УПА: Миколай для твоїх героїв» волонтери кампанії відвідали близько сотні ветеранів, привітали їх зі святом та подякували за внесок, який сприяв відродженню незалежної України, дізналися про їх нелегке бойове життя, цікаву долю та звияжні подвиги. Волонтери рознесли подарункові кошики для ветеранів.

Організаторами благодійної акції стали МНК, ГО «Борець» та МНР. Цьогоріч благодійна кампанія розпочалася акцією на стадіоні «Україна», під час гри між футбольними клубами «Карпати» та «Ворскла». Там розгорнули великий банер з гаслом події — «Герої живуть доти, доки їх пам'ятають. Пам'ятай про героїв УПА!»

23.12.2012

У Миколаєві, що на Львівщині, смолоскипною ходою вшанували пам'ять Василя Біласа та Дмитра Данилишина. Ходу організовано львівським осередком МНК та «Донцовський звір».

Цього дня у 1932 році по всій окрузі голосили дзвони в пам'ять про загин двох синів України, а цього року минуло 80 років із дня трагічної загибелі незламних борців Василя Біласа і Дмитра Данилишина. У містечку на Львівщині усі патріоти, від малого до великого, взяли до рук смолоскипи та пройшли маршем пам'яті від постаменту Матері Божої до пам'ятника Степанові Бандері.

08.01-09.01.2013

Члени сокальського осередку Молодіжного Націоналістичного Конгресу, що на Львівщині, незважаючи на досить несприятливу погоду, відвідали з програмою «Повстанський вертеп» близько сорока родин свого міста..

12.01-14.01.2013

Уперше на теренах Львівської області відбувся зимовий вимарш «По засніжених стежках». Сокальський осередок МНК організував 45-кілометровий похід, що пролягав маршрутом Сокаль-Ульвів-Городиловичі.

Екстремальний вимарш пролягав через місце спаленої окупантами церкви, побудованої ще у 1748 році. МНКівцями також було відновлено символічну могилу Січових Стрільців та поставлено меморіальну плиту повстанцям УПА, які загинули на цій території. Учасники рейду вшанували загиблих героїв молитвою. На місцях стоянок відбулися гутірки, присвячені історії ОУН-УПА та діяльності Молодіжного Націоналістичного Конгресу.

22.01.2013

Львівський та сокальський осередки МНК до Дня Соборності провели акцію «Цінуй національну символіку». У це свято активісти дарували перехожим стрічки з національною символікою та поклали квіти до пам'ятників відомих постатей українського державотворення.

Діяльність МНК. Коротко
<i>Львів</i>
29.01.2013 Молоді патріоти Львова поминальною молитвою та смолоскипною ходою вшанували студентів-героїв, молодих бійців, які загинули під Крутами у 1918 році. «Сьогодні, разом із друзями прийшов на могилу Ігоря Лоського. Ця людина вижила у нерівному бою під Крутами, а тепер спочиває у моему місті. Тож моїм обов'язком було відвідати це місце та вшанувати юнаків, які стояли не на житті, а на смерть за Україну» – розповів після хвилини мовчання член ЛОО МНК Сергій Гой.
<i>Миколаїв</i>
27.01.2013 У Миколаєві захисники родини Павліченків організували марш «Свободу чесним!». Його організували представники фан-клубу МФК «Миколаїв», обласної організації «Свобода», молодіжної організації «Сокіл» та МНК. Близько сотні молодих – студенти та учні промарширували вулицями міста – від Центрального стадіону Миколаєва до центральної площі. Під час ходи учасники скандували «Свободу чесним!», «Сьогодні Павліченко – завтра ти!» та ін.
<i>Полтава</i>
22.01.2013 Члени полтавського МНК довкола центрального парку міста розтягнули жовто блакитну стрічку довжиною понад 1 км. До акції, приуроченої до Дня Соборності, приєдналося понад 300 полтавчан.
25.01.2013 Учасники молодіжного театрального гурту «Під покровом Марії», який був створений у 2012 році при парафії Пресвятої Трійці УГКЦ м. Полтави, за підтримки Полтавського осередку МНК відвідали учнів шкіл у трьох селах Кобеляцького району Полтавської області. Там вони презентували свою нову виставу – Різдвяний Вертеп. Метою дійства було відтворення тих народних традицій, які існували на Східній Україні до встановлення тоталітарного комуністичного режиму, а також донесення до дітлахів та старшого покоління радості одного з найбільших християнських свят – Різдва Христового.
28.01.-29.01.2013 У Полтаві відбувся круглий стіл «Герої не помирають, помирають вороги!» для представників громадських організацій та опозиційних політичних організацій міста. Серед яких: Молодіжний Націоналістичний Конгрес, ГО «ЗЛАМ», Народний Фронт Полтавщини, «Студентська Свобода», Пласт, «Українська Справа», партії «Свобода», «УДАР» та «Фронт Змін», Спілка офіцерів України, історик Віктор Ревеґук та інші. У ході заходу обговорювалась ініціатива перейменування однієї з вулиць Полтави на вул. Героїв Крут. Цього ж дня члени полтавського осередку МНК провели відкритий урок в одній зі шкіл міста. Наступного дня активісти провели «Вечір пам'яті бою під Крутами» у приміщенні пивниці «Сто Доріг». У рамках заходу був проведений акустичний виступ місцевого музичного гурту «CityFires» та показ документального фільму «Крути – молода кров».
11.02.2013 У приміщенні бібліотеки для дітей та молоді полтавським міським осередком МНК була організована зустріч учнів 9-х класів СШ № 37 зі священником парафії Пресвятої Трійці УГКЦ о. Юрієм Крелевським. Таким чином патріоти беруть участь в вихованні молодого покоління в дусі християнських традицій, що дає певні надії на зростання морально здорового покоління української молоді, яке будуватиме державу на засадах християнської моралі.
<i>Рівне</i>
23.01.2013 Відбулося засідання Комісії з питань реалізації державної молодіжної політики Рівненського міськвиконкому. Головним пунктом порядку денного були зміни до складу комісії. За результатами засідання до складу комісії було включено члена Молодіжного Націоналістичного Конгресу Тараса Давидюка.
27.01.2013 На честь пам'яті героїв Крутянської битви рівненська молодь провела акцію «Пам'ятай про Крути». Організаторами заходу, що проходив у Народному Домі, стали молодіжні організації міста: Пласт, МНК та ін.

«Один за всіх – і всі за одного!» - «Свободу Павліченкам!»

день давно закінчився, суд не поспішав виносити рішення. Але за вікнами я чув «Героям Слава!» і почувався впевненіше. Коли все закінчилось і я нарешті вийшов на вулицю, мене зустрічали кількадесят друзів з Молодіжного Націоналістичного Конгресу та ВО «Свобода», які в той пізній нічний час все ж чекали під будівлею суду. Пізніше моя дружина розповідала, що не уявляла собі, що б робила того дня сама в чужому місті, якби не друзі. І за це я їм буду завжди вдячний.

Можу лише уявити, як почувуються Сергій Павліченко та його батько. Однак переконаний, що попри тиск слідчих і прокурорів, їм впевненіше і легше, коли під вікнами стоять люди, які прийшли їх підтримати; які не підуть з-під стін суду попри сніг, дощ чи робочий день, адже «Разом – і до кінця!». А коли їх врешті випустять, ці люди зустрінуть їх першими.

До появи цієї справи я не чув про Павліченків, вони не були відомими особистостями чи політичними лідерами. Однак приклад футбольних вболівальників не дозволяє стояти осторонь. Їх виступи своєю масовістю та щирістю начисто перекреслюють «діяльність» нинішніх політичних сил з їхніми проплаченими мітингами; спростовують їхні твердження про існуючу зараз байдужість молоді.

Цей мітинг відбувався не безпосередньо під стінами суду. Як я казав, не було мікрофонів і «палких ораторів», ніхто не штурмував будівлю, не перекривав рух, і взагалі, здавалося, не створював жодних незручностей для оточуючих. Та повернувшись додому, я прочитав в Інтернеті заяви про тиск вболівальників на суддів, зокрема, від уповноваженої з прав людини Лутковської. Це значить, що влада не може ігнорувати ці акції, а отже – обрано правильний шлях.

На судове засідання не пустили журналістів, хоча приміщення зали було напівпорожнє. Наступним логічним кроком має стати

затягування процесу, призначення засідань в незручний час... Щоб з кожним разом увага громадськості зменшувалась, щоб ті, хто приходить підтримувати Павліченків, втомились стояти на «черговому мітингу». Тоді можна й рішення «потрібне» виносити.

У цій грі, де на карту поставлено долі батька й сина, переможе той, хто виявиться стійкішим, хто стоятиме «... до кінця!». Тому, якщо наступного разу у вас виникнуть сумніви, чи йти на подібний мітинг – не вагайтесь. Своєю присутністю Ви не лише підтримаєте товариша, але й допоможете відновити справедливість. Свободу чесним!

Сергій Кузан, Голова МНК

P.S. Закликаємо всіх небайдужих та людей доброї волі прийти да підтримати Дмитра та Сергія Павліченків в нашої спільній боротьбі за справедливість та утвердження верховенства права на території України. Пам'ятайте, що гасло «Сьогодні Павліченко – завтра ТИ!» в нинішніх умовах стає все більш актуальним для кожного. У всіх нас сьогодні є вибір: або нині прийти і підтримати родину Павліченків або наступного разу опинитися у в'язниці за надуманими звинуваченнями.

валося, що перемога буде за ним. Однак у 2010-му році суддя Шевченківського районного суду Сергій Зубков виніс заочне (Дмитро не отримав навіть повістки) рішення про знесення еркера і, чомусь, одночасно про виселення сім'ї Павліченків з квартири. На підставі цього рішення судові виконавці та працівники міліції увірвалися в квартиру Дмитра, сплиавши двері, і виставили родину Павліченків на

вулицю у переддень Нового Року. При цьому, співробітники правоохоронних органів відвезли всі речі родини на декількох машинах у невідомому напрямку.

Як пізніше повідомляв Дмитро, після цього інциденту він неодноразово звертався до міліції, але йому говорили, що було дано вказівку зверху не розглядати його заяви. Залишившись без квартири киянин вирішив до кінця боротися за свої права і незабаром скликав прес-конференцію, на якій звернувся з проханнями до Президента України покарати корумпованих чиновників і повернути належне йому житло.

Незважаючи на всі старання Дмитра, всі спроби повернути свою квартиру протягом двох місяців успіхом не увінчалися. Тим не менш, Павліченко був налаштований рішуче боротися до кінця всіма можливими законними методами. Однак мало хто підозрював, що у цієї історії буде новий, зовсім несподіваний поворот.

дять як співучасників, а молодшого сина помістять в дитбудинок. Зрозуміло, що від такої пропозиції я категорично відмовився, бо я абсолютно не винен і всі проблеми завжди вирішував законними способами», – писав Дмитро Павліченко.

Восени 2012-го року, через півтора роки після вбивства судді Зубкова, суд визнав Дмитра та Сергія Павліченків винними у вчиненні злочину: Дмитро Павліченко засуджений на довічне ув'язнення, його син Сергій отримав 13 років позбавлення волі, а мати сімейства залишилася на руках з неповнолітньою дитиною і повинна буде виплатити 500 тисяч гривень компенсації за заподіяну шкоду.

Справа сім'ї Павліченків, швидше за все, залишилася б непоміченою для широкого загалу. Мало хто зацікавився б справедливістю вердикту відносно Дмитра - у нього хоча б був мотив для скоєння вбивства (недарма він перед смертю судді скликав прес-конференцію і по ТБ звертався до Президента), на відміну від десятків тисяч невинних українців, які животіють у місяць позбавлення волі з вини слуг Феміди. Але вийшло не так: завдяки футбольним уболівальникам про сім'ю Павліченків дізналася вся країна.

За випадковим збігом обставин, Сергій, син Дмитра Павліченка, тривалий час вболівав за київське «Динамо» і був частим відвідувачем фанатської трибуни київського клубу. Практично відразу ультрас «Динамо», ознайомившись зі справою, почали організовувати безпрецедентну акцію протесту на захист свого товариша і його батька.

Інформація про справу та протести тут: <http://theyarenotkillers.com/main.php>

Вже вкотре відбувається чергове засідання Апеляційного суду Києва у справі Павліченків, яких звинувачують у вбивстві судді Зубкова. Як і під час попередніх засідань, недалеко від будівлі суду вболівальники ФК «Динамо» проводять мітинг на підтримку свого товариша – вболівальника цього ж клубу Сергія Павліченка. Його разом з батьком судять у справі, доказова база якої, м'яко кажучи, розвалюється. Ці хлопці, а також тисячі інших в Україні та по всьому світі переконані, що справа проти Павліченків сфабрикована, а всі докази у ній здобуті незаконним шляхом.

На черговому мітингу, на відміну від попереднього, немає мікрофонів і колонок, немає й «говорячих голів» - політиків та громадських діячів, які виступали один за одним минулого разу, надриваючи горлянки. Ніби змовились – всі кудись зникли. Цього дня були лише друзі Сергія – вболівальники, а також небайдужі люди. Одна дівчина приїхала аж із Криму, щоб взяти участь в акції.

Учасники обступали спікера, щоб послухати новини з зали суду. Результат очікуваний: вирок цього дня не було винесено, засідання перенесене на лютий. Не доводиться сумніватися, що засідання будуть не один раз перенесені чи продовжені – у лютому, березні і т.д.

Під час мітингу (чи акції) підтримки ув'язнених я зловив себе на думці, що заздрю Сергієві Павліченку, адже він має друзів, для яких «Один за всіх – і всі за одного!» - не просто гасло. Саме завдяки їм вимогу «Свободу Павліченкам!» вже чують в усьому світі.

Я пригадав, як кілька років тому ми з дружиною переїхали з Харкова до Києва. Так сталося, що я ще не встиг освоїтись в новому місті, як потрапив до міліції. Причина – разом з іншими націоналістами (серед яких були громадські діячі, політики, народні депутати) зривали брехливий захід відомого нині українофоба. Протримавши нас увесь день в райвідділі, близько опівночі перейшли до розгляду наших справ в суді. Попри те, що робочий

ПЕРЕДІСТОРІЯ

Протягом довгого часу звичайний киянин Дмитро Павліченко, 1963-го року народження, жив зі своєю родиною (дружина і два сини) в квартирі у старому будинку недалеко від центру столиці. У 1996-му році Дмитро, отримавши дозвіл чиновників, прилаштував до своєї квартири на першому поверсі еркер. З тих пір родина Павліченко мирно проживала в своєму будинку і навіть не підозрювала про те, який сюрприз приготувала їм доля.

На початку 21-го століття якась голландська фірма «Гоойорд» почала скуповувати всі квартири в будинку Павліченків, ймовірно, з метою його знесення і спорудження нового офісного центру. Дмитро, який одержав квартиру у спадок, відмовився продавати своє житло - його родині це було вкрай невідібно. З цього моменту йому почали телефонувати невідомі люди з погрозами, і одночасно до Дмитра почали приходити судові позови про нібито незаконну прибудову ним еркера кількома роками раніше. Протягом тривалого часу Дмитро Павліченко відстоював у суді своє законне право на еркер і в якийсь момент зда-

УБИВСТВО СУДДІ ЗУБКОВА

У березні 2011-го року суддя Шевченківського районного суду Сергій Зубков, який виніс вердикт про відчуження квартири у сім'ї Павліченків, був знайдений мертвим в під'їзді свого будинку. Суддя був позв'язаний вбитий двома невідомими: один напав на Зубкова з холодною зброєю в ліфті, другий чекав його на поверсі з пістолетом. Зубкову було завдано численних колото-різаних поранень і було здійснено чотири постріли в груди, а вбивцям вдалося втекти, незважаючи на те, що їх поблизу бачили і навіть намагалися зупинити кілька людей: консьєржка, ліфтери і сусідка.

Буквально через два дні киянина Дмитра Павліченка і його сина Сергія заарештували за підозрою у вбивстві судді. Не минуло й трьох місяців, як міліціонери знову увірвалися серед ночі у квартиру, яку винаймали Павліченки, вибивши двері і вікна, і забрали Дмитра з сином до Лук'янівського СІЗО. Практично від-

Хто розхитає «човен революції»?

В Україні зафіксовано рекордну кількість антивладних масових заходів з часів акцій «Україна без Кучми» і «Повстань, Україно!», що тривали в 2000-2002 роках.

Серед них не лише виступи проти конкретних політичних діячів і політики чинної влади загалом, але й виступи проти системи в цілому, проти багаторічних «пухлин» на тілі суспільства, які не вдалося вивести жодному з президентів та урядів – це бюрократія, чиновницьке та міліцейське свавілля, корумпованість судів.

Акцій, спрямованих проти цих явищ, за останні 3 роки в Україні нараховується більше, ніж за 10 попередніх. Під час протестів кристалізуються нові громадські рухи, виокремлюються протестні об'єднання громадян за соціальними, віковими, професійними категоріями. Їх в Україні, за різними оцінками, від кількох сотень, до понад тисячу. Кожна категорія протестувальників може бути сама по собі небезпечна для режиму.

Але, як свідчать останні події, у кожної з цих категорій є слабкі місця, тож по одинці навіть найчисельніша група не зможе поки становити для політичного режиму серйозної загрози. Хоча й має в собі прихований революційний потенціал.

Давайте подивимось, які категорії протестної частини українського суспільства зараз можуть претендувати на роль розхитувача «човна революції» в Україні.

Молодь, студентство

Молодь за останні 3 роки знову продемонструвала, що завжди буде в авангарді революційних рухів в Україні. Без неї не обходилася практично жодна більш-менш резонансна акція – починаючи від Податкового майдану і закінчуючи виступами під Українським домом на захист української мови.

На жаль, однак, самі по собі молодіжні середовища ініціювали не так багато акцій. Ті, що відбулися, були в основному спрямованими на захист студентських прав від свавілля Міністерства освіти та його керманіча Дмитра Табачника, а також на вирішення окремих соціальних проблем молоді.

Найбільшою проблемою для молодіжних протестних рухів є те, що вони існують за рахунок системи самофінансування, що обмежує їх можливість організовувати масові глобальні заходи.

Тому молодіжне середовище саме по собі може хіба спровокувати революційну ситуацію, як це було у випадку з Революцією на граніті 1990-го чи Революцією на траві 2004-го, але не зможуть самотужки добити режим.

Футбольні фани

Футбольний фанатський рух в Україні з кожним роком набирає обертів. Фанатські об'єднання вже показали себе громадсько-активною, досить добре організованою спільнотою.

Саме вони запустили у маси відомий вислів «Спасібо жителям Донбасса...», під час матчів не бояться демонструвати свою

громадянську позицію, пропагують український патріотизм, розвішуючи на стадіонах банери з відомими діячами українського визвольного руху, наприклад, Романом Шухевичем і Степаном Бандерою, вшановуючи знакові дати вітчизняної історії.

Як потужну, масову, організовану силу фанати себе показали під час акцій на захист родини Павліченків. При чому ці акції були наймасовішими неполітичними акціями в країні від часів Податкового майдану 2010 року. Така сила може становити серйозну загрозу для влади, якщо фанати захочуть вийти на вулицю з метою спровокувати революційну ситуацію.

Мінус в тому, що фани у своїй більшості поза політикою, не люблять ходити на політичні мітинги і переважно не підтримують публічно жодну з політичних сил. Тому, навіть маючи чи не найкращий мобілізаційний потенціал, вони навряд чи використають його в політичних цілях. Можливе лише приєднання фанів до загальноукраїнських акцій і то таких, що дійсно консолідують все суспільство, а не окремі його частини.

Підприємці

Також достатньо активна протестна група – це підприємці.

Щоправда, слабким місцем цієї групи є те, що вона збирається в основному у випадку існування загрози власне підприємницькій діяльності. Іншими словами, якщо не прийняття сумнозвісного Податкового кодексу-2010, таких масових акцій не відбулося.

Але коли підприємці відчули, що можуть позбутися свого хліба, тоді й вийшли на вулиці. Тобто, на відміну від тієї ж молоді, протестними настроями підприємців рухає не ідеалізм, а суто прагматичні особисті міркування. Бо на відміну від тієї ж молоді і студентства, підприємцям є що втрачати.

На відміну від молоді, у підприємницьких протестних груп наявні гроші, тому цілком логічним було б об'єднатися в протестний рух з молоддю.

Профспілки

Найменш протестна з потенційно революційних груп. Профспілковий рух як такий в Україні знаходиться на маргінесі. Наші профспілки – це зовсім не те, що їх аналоги у Франції, Німеччині чи Італії.

Керманічі профспілок в основному є маріонетками головних фінансових спонсорів Партії регіонів. Переважна їх частина контролюється депутатами чи олігархами, які обслуговують нинішній режим.

Поки профспілки не стануть більш незалежними, цей рух у нас буде напівмертвим.

Пенсіонери, афганці, чорнобильці

Як показали події осені 2011 року – це теж досить потужна протестна група. Ті ж афганці так налякали владу, що остання була змушена піти на поступки. Навіть боячись, що на виборах ветерани Афганістану будуть союзниками опозиційних сил, Банкова створила альтернативний проєкт, аби розколоти

лави афганців.

Щоправда і тут спостерігається та сама тенденція, що й з підприємцями: на вулицю афганців, чорнобильців та пенсіонерів вивели скасування пільг та скорочення виплат, а не відчуття соціальної несправедливості чи антипатія до режиму.

Тому в разі отримання якихось преференцій чи подачок від влади, більшість з цих людей будуть стояти осторонь революційних заворушень.

Інтелекція – письменники, освітяни, журналісти

Колективно українська інтелекція якіс протестні ініціативи практично не пропонує, якщо не рахувати ініціативу «Першого грудня», яку, однак, і протестно навряд чи назвеш.

Щодо окремих категорій нашої інтелекції, то вони проводять свої заходи не системно і відповідно до ситуації, за винятком хіба що протестно-творчих ініціатив мистецького об'єднання «Остання барикада».

Більшість категорій творчих професій протестує в основному проти явищ, які загрожують професійній діяльності. Так, журналісти створили рух «Без цензури».

Громадські організації і політичні партії

Всі виступи вищезначених груп координувалися через громадські організації та політичні партії. Ті акції, за якими стояв громадський сектор, виявилися більш ефективними.

А от партії, які по ідеї самі мають виступати ініціаторами змін, в тому числі революційних, в більшості випадків взагалі ведуть себе мляво.

Тому чи не основною причиною того, що революційна ситуація поки не має шансів стати доконаним фактом, є неузгодженість і прірва між громадським сектором і політичними партіями.

Що може спричинити революцію

Отже, основною запорукою утворення революційної ситуації є укладення союзу між громадським сектором і політичними партіями на взаємовигідних началах.

Другий фактор – це погіршення економічної ситуації та соціальних умов життя населення, що експерти прогнозують вже в цьому році.

Третє – це негативні наслідки політичних кроків нинішньої влади – гіпотетична смерть Юлії Тимошенко у в'язниці, новий виток репресій, непопулярні реформи та антиконституційні дії влади.

І останнє – це нахабне підтасування волевиявлення громадян на майбутніх місцевих та президентських виборах, або позбавлення права українцям обирати голову держави напругу.

Всі ці фактори можуть призвести до революції. Але реальністю революція стане, скоріш за все, якщо ці фактори зберуться в один час до купи.

Сергій Багрянний

Анатомія тероризму

«Поліцейські – це свині; тип в уніформі – свиня, а не людина. І ми маємо поводитися з ним відповідно. Це означає, що ми не повинні з ними говорити. Це взагалі неправильно – говорити з цими людьми. Їх можна стріляти», — писала Ульріка Майнхоф, німецька журналістка. Освічена і яскрава жінка, яка стала фанатичною і жорстокою терористкою, одним із лідерів «Фракції червоної армії» (RAF).

Я сумніваюся, що в Адміністрації Президента вивчали діяльність RAF. Але ж хоча б Леніна вони проходили: «Отчаяние, разочарование в идеалах, плюс неспособность проявить себя в политической жизни – первый шаг на пути, ведущем в террор».

Голова Сумської ОДА Юрій Чмирь видав розпорядження «Про схвалення проєкту Програми антитерористичних заходів у Сумській області на 2013 рік» від 04.02.2013, якою на боротьбу з тероризмом на Сумщині виділять півмільйона гривень. Раніше на таку ж програму півмільйона виділила Сумська міська рада.

Мільйон на боротьбу з тероризмом! І це лише в Сумах. В рамках програми будуть здійснювати профілактичну діяльність серед організацій, схильних до застосування силових методів політичної боротьби.

А які методи політичної боротьби нам лишили? Активістам дали реальні строки за графіті з Януковичем. За розгортання плаката під Адміністрацією Президента учасників мирної акції brutally спакували в автозак і вони зараз чекають судового рішення. При захисті Гостинного двору в Києві били і пакували не лише активістів, а і народних депутатів. Безпредел скрізь і навколо.

Ти стоїш із плакатом, а тебе не бачать. Ти кричиш в мегафон, а тебе не чують. Ти прийшов підтримати своїх незаконно ув'язнених друзів, а тебе «Беркут» потягнув у автозак. Що залишається? Правильно! Щось кинути. Спати. Підірвати.

Вони крадуть мільйони, убивають людей в ДТП, катують ув'язнених у відділках і спокійно живуть на свободі. І ти починаєш думати: «Якщо президент, депутат, суддя і мент не дотримується закону, то чому його маю дотримуватися я?». Оскільки реальні строки ув'язнення дають навіть за надуманими приводами, ризик сісти за щось справжнє не видається таким вже й великим. Якщо доведеться сидіти в тюрмі, то хотілося б знати за що.

Режим Януковича зробив більше для радикалізації суспільства, ніж УНСО чи сайт Kavkazcenter за всю історію діяльності. Хтось знає хоч один випадок підпау офісу «Нашої України» при Ющенко? Тепер поразьте скільки офісів Партії регіонів в Україні було спалено за останні роки.

Звісно, чиновники у високих кабінетах себе втішають думкою, що все це відбувається на замовлення когось політичних конкурентів. Іронія долі в тому, що політичним конкурентам влади зазвичай байдуже до радикалів. Всі акції солідарності та збір коштів на політ'язнів проводять такі ж активісти, які ходять під статтями або на межі статті.

Ті, хто сидять у кабінетах, ніколи не займалися «вуличною політикою», вони наймали «масовку». Вони воліють не бачити різниці між «масовкою» і протестом. Вони не знають з особистого досвіду, що будь-який

реальний суспільний рух неможливо сформулювати штучно. Але він народиться сам, коли прийде час. І цей рух не спинити, якщо створити для нього умови.

Янукович ці умови вже створив. Всіх не пересадити. На місце кожного ув'язненого активіста приходить два нових ще більш злих та буйних. І колись вони повалять цю владу. Вони нікого не будуть жаліти, бо і їх ніхто не жалів. Не жалітимуть ні сільських хлопців з «Беркута», які «лише виконували наказ», ні їх вгодованих начальників, ні продажних суддів, ні злочинців чиновників.

Сьогодні в СІЗО і колоніях виховується еліта, яка за ідею своєї України готова жертвувати свободою і навіть життям. Зараз влада (та й опозиція теж) не готова жертвувати заради України хоча б чимось своїм. Вже зараз зрозуміло, що прийде час і державою будуть керувати ті, хто вийдуть із тюрми, вилізуть з автозаків, прорвуть колони «Беркута» і штурмом візьмуть Адміністрацію Президента. Інших шляхів для зміни влади не лишилося. І цю владу не захистить ніяка антитерористична програма.

До речі, про «антитерор». За рахунок «Програми антитерористичних заходів у Сумській області» Управління СБУ купить автомобіль. Сподіваюся, що він знадобиться їм в нагоді, коли вони будуть покидати охоплену новітньою гайдамачиною Україну.

Андрій Рибалко, Сумська ОО НРУ

Діяльність МНК. Коротко

Рівне

02.02.2013

Протестуючи проти ув'язнення сумських патріотів, рівненська молодь провела акцію, метою якої був не лише протест, а й поширення правдивої інформації серед жителів міста. Громадські активісти пройшли маршем центральною вулицею міста вигукуючи гасла «Свободу чесним!» та «Саджайте злочинців, а не українців!». На завершення ходи відбувся мітинг біля пам'ятника Тарасу Шевченку.

«Вчора вони посадили хлопців за трафарет, завтра вони посадять за написаний коментар в Інтернеті, а потім саджатимуть і репресуватимуть за висловлені думки. Активна молодь має об'єднатися і протистояти спробам придушити всі джерела опору нинішньому режиму», – підкреслив голова рівненського МНК Тарас Давидюк. Марші на підтримку сумських політ'язнів пройшли в різних містах України.

12.02.2013

У Рівному відбулось вшанування пам'яті командира УПА-Північ Дмитра Клячківського – «Клима Савура». В акції взяли участь представники організацій ВО «Свобода», ВО «Батьківщина», Братство вояків ОУН-УПА, Козацтво ім. Северина Наливайка, МНК та «Сокіл». Акція була приурочена до річниці героїської смерті повстанського командира.

Незважаючи на досить морозну днину, біля підніжжя монумента Клима Савура зійшлася чисельна громада мешканців обласного центру. Урочисту панахиду відслужили священники Української Православної Церкви Київського патріархату. До підніжжя монумента Климу Савуру були покладені квіти. На завершення заходу, за традицією, на честь головного командира УПА у парку прогрімів салют з козацької гармати.

24.02.2013

У Рівному відбувся ідеологічний семінар, організатором якого виступив Молодіжний Націоналістичний Конгрес. Для 30 представників небайдужої молоді були презентовані основні постулати ідеології українського націоналізму. Зокрема, були презентовані книга Дмитра Донцова «Туга за героїчним» та Віктора Рога «Молодь і націоналізм». Присутні також обмінялися думками про сучасне становище української нації. Також учасники послушали лекцію про історію націоналістичних партій та організацій Рівненщини з 1990 року до сьогодення.

Суми

22.12.2012

У Сумах на вул. Соборній відбувся Фестиваль вареників. Ініціатором заходу виступило ВО «Свобода», а Сумський осередок Молодіжного Націоналістичного Конгресу активно долучився до організації дійства.

Сто кілограмів вареників з капустою і картоплею, а на додачу – відро сметани посеред міста у п'ятнадцятиградусний мороз став справжнім маленьким зимовим екстримом за сумським рецептом. Свято української кухні мало на меті поширення та утвердження українських традицій. Були там і співи з танцями від товариства «Просвіта ім. Т. Шевченка». й ігри з конкурсами для молодших та зовсім маленьких. Але «родзинкою» святкової програми, безсумнівно, були вареники. Страва, приготована на відкритому вогні та у великому 50-літровому казані, захопила всіх присутніх. Головним кухарем був Олександр Бойко – голова Сумського МНК.

06.01-13.01.2013

Сумський осередок МНК виступив організатором різдвяних привітань родин міста. Феєричний вертеп завітав до добрих друзів організації і шановних сумчан. Протягом тижня молоді сумчани змінили репертуар колядок на щедрівки.

12.01.2013

Після студентських та викладацьких акцій на підтримку місцевої Української Академії Банківської Справи «з легкої руки» міського голови (який минулого року чинив перешкоди для акцій МНК – ред.) над містом замайоріла тканина з символікою УАБС замість Державного прапора.

Цей факт обурив патріотично налаштовані громадські організації. Було прийнято рішення придбати за власний рахунок Державний прапор і підняти над містом, як це і має бути в кожному населеному пункті України.

Осередок Молодіжного Націоналістичного Конгресу в Сумській області з повною відповідальністю заявив: «Наша позиція: синьо-жовтий стяг є святом для кожного українця, тому що мільйони кращих синів цієї землі віддали своє життя за те, щоб цей прапор майорів над нашими містами. Тому наша організація не допустить того, щоб на місці Державного прапора розвивалася тканина з символікою будь-якого навчального закладу чи якоїсь іншої організації».

Діяльність МНК. Коротко

Суми

19.01.2013

У Сумах пройшов мітинг на захист засуджених чотирьох хлопців (термін ув'язнення – від 1 до двох років позбавлення волі – ред.) за нанесення графіті з зображенням людини з простреленою головою, яка схожа на президента Януковича. ГО «Українки» спільно з SUMY ULTRAS організували акцію, аби виразити незгоду з таким вироком. Сумський осередок МНК долучився до цього заходу.

Близько сотні людей з плакатами у руках та банерами зібралися перед будинком Сумської державної адміністрації. Вони організували колону і рушили центральною вулицею до районного суду. Лунали гасла «Влада – злочинець!», «Один за всіх – і всі за одного!», «Саджайте злочинців, а не патріотів!» та ін.

22.01.2013

У Сумах відбувся ряд заходів присвячених Дню Соборності України. Весь день біля університетів та інших місць скупчення людей, активісти МНК роздавали вітальні візитки, розроблені осередком спеціально до цього свята. Бажаючі також отримали жовто-блакитні стрічки.

15.02.2013

МНК спільно з організацією «Січ» влаштували вечорниці до Стрігання. Кількадесят дівчат і хлопців у вишиванках організували повноцінне феєричне дійство зустрічі Зими і Весни, які сварилися за право владарювати на Землі, та, зрештою, узгодили свої думки. Тут були і рукотворні декорації, і художні витвори, і народні сувеніри, і гумористичні пісні, і гра на сопілці, і запальні хороводи, і конкурси та ще багато цікавого і захоплюючого.

Відзначення народних традицій надзвичайно вдало продемонстрували як можна об'єднати сучасну українську патріотичну молодь.

Тернопіль

12.12.2012

МНК та «Молода просвіта» створили чудову атмосферу Андріївських вечорниць. Вечір зібрав чимало тернопільської молоді, яка взяла участь у традиційних народних забавах, частувала українські національні страви. Звичайно ж, не обійшлося без парубочьких забавлянь і жартівливих ворожінь.

19.12.2012

Молодіжний Націоналістичний Конгрес провів у Тернополі акцію «Миколай для твоїх героїв». У рамках заходу волонтери зібрали та презентували сорока ветеранам визвольних змагань подарунки - продовольчі пакети з крупами, цукром, фруктами та іншим, а також вітальні листівки та пресу. Мету акції організатори пояснюють гаслом: «Герої живуть доти, доки їх пам'ятають».

22.01.2013

До Дня Соборності у Зборові, що на Тернопільщині, молодь від Молодіжного Націоналістичного Конгресу та «Просвіти» встановила новий рекорд України: розгорнуто синьожовту стрічку довжиною 736 метрів і цим самим перевершено існуючий рекорд на 11 метрів.

А в Тернополі близько сотні молодих людей склали зі своїх тіл герб України на набережній Тернопільського ставу.

25.01.-27.01.2013

У м. Зборові МНК та товариство «Просвіта» провели захід «Крути - герої безсмертні» з нагоди 95-ї річниці бою під станцією Крути. Учасники акції сформували колону спільно із духовенством та громадою міста. Вона попрямувала до пам'ятника жертвам комуністичного режиму. Там місцеві священики відправили молебень в пам'ять крутянців.

Наступного дня учасники заходу, незважаючи на несприятливі погодні умови, взяли участь у масштабній тереновій грі, де вони показували свою спритність і кмітливність. Перемогла команда Зборівського МНК, яка здолала Пластунську команду.

10.02.2013

Представник Тернопільського осередку МНК Володимир Дубовий (спортивний клуб «Характерник») виграв срібну медаль на відкритому чемпіонаті Львівської області з фрі-файту. На чемпіонаті серед дорослих бійців та юніорів Володимир виступав у ваговій категорії «до 74 кг» та переміг учасників з Львова та Чернівців.

Довідка: «Фрі-файт» – український варіант змішаних контактних единоборств, який поєднує досвід багатьох бойових традицій світу в єдину систему, використовуючи найефективніші прийоми ведення поєдинку. З 2004 р. фрі-файт офіційно зареєстрований Міністерством України у справах сім'ї, молоді та спорту.

Ненависть до Т.Г. Шевченка – нова ідеологічна теза українофобів

ців або ж відбирати у інших проєктів.

Як повідомляв Урядовий портал, Україна та Росія спільно готуватимуться до 200-річного ювілею Кобзаря. Про це йшлося під час зустрічі прем'єр-міністра Миколи Азарова з керівником Федерального агентства РФ у справах СНД, співвітчизників, які мешкають за кордоном, та з питань міжнародного гуманітарного співробітництва Константіном Косачевим. Можна лише здогадуватися, що з цього в результаті вийде, якщо зважити на відверту українофобську політику Кремля та ЗМІ, які його обслуговують.

Зокрема, нещодавно Російський державний телеканал ГТРК «Оренбург» випустив програму, в якій поета названо зятятим «русофобом». «Цікавий факт: за ненависть Тараса Шевченка до росіян фашисти дозволяли ставити його портрети поряд портретів Гітлера та зберегли його пам'ятник у Києві. ...Шевченко, навіть незважаючи на те, що російські люди викупили його з кріпацтва, писав не дуже приємні речі про Росію та її жителів – москалів...», – розповідається у сюжеті.

Ось кілька цитат із цієї програми: «Стиль життя знаменитого поета і художника (як би це м'яко сказати?) був далекий від солдатчини, на яку прирік його імператор...», «У Шевченка в Оренбурзі було багато друзів, які полегшували йому життя. Він солдатчиною не займався, він писав вірші, малював знаменитих людей...», «Стопи російської вітчизняної літератури вважали Шевченка другорядним поетом» та ін.

Вражаючий коментар програмі дала доктор філософських наук, професор кафедри журналістики ОДУ Тетяна Жаглова. Вона називає поезію Шевченка «лобуванням містечковою дивною сумішшю мови, діалекту, чогось такого... трішки літературного... дика суміш...».

Російські журналісти обурюються «невдячністю» Кобзаря за «добро», яке складалося з 10-ти років заслання, жорстоких розправ, ув'язнень в

Фрагмент телепрограми ГТРК «Оренбург» про Т. Г. Шевченка

казематах, заборони писати і малювати, найсуворішого нагляду у статусі «секретного арештанта», моральні страждання і фізичне виснаження.

«...Звідки взялось у нас таке яре поклоніння відвертому русофобу Шевченку, яке ми культивуємо з року в рік, влаштовуючи місячники його імені? Невідомо, навіщо нашим дітям ці дивні та явно чужі кумири...», – підсумував наприкінці сюжету ведучий.

Відео програми ГТРК «Оренбург» за інтернет-адресою:

http://24tv.ua/home/showSingleNews.do?rosiyskih_zhurnalistiv_oburiv_masshtab_vshanuvannya_rusofoba_shevchenka_video&objectId=316577

Тож чекаймо на бутафорське відзначення 200-ліття Великого Тараса?!! Там нам розкажуть за що і що саме любити у творчості Шевченка, що у нього правильно, а що – ні!.. Це, вочевидь, стане черговим прикладом колабораціонізму нинішньої української влади. Адже нам вже вказали місце нашій мові у нашій державі та переписують історію на догоду колишнім окупантам.

А чи далеке майбутнє, коли за прочитаний вірш «Розрита могила», ми слухняно зберемо скромну валізку, смиренно завантажать нас у залізничний рефрижератор, як худобу, і вивезуть за Урал?!

Степан Жуканич,
Київ-Кіровоград

Книги, що не відповідають "політиці керівництва країни" вилучають зі шкільних бібліотек

Вилучити зі шкільних бібліотек матеріали, що не відповідають політиці керівництва країни! Саме такий наказ отримали директори одеських шкіл на нараді Управління освіти та науки Одеської міської ради, що проходила 13 березня 2013 року в актовій залі школи № 117.

Начальник управління Цвирінко Зінаїда Миколаївна особисто інструктувала понад сотню одеських освітян: «Із шкільних бібліотек необхідно изъять материалы (литературу, плакаты, рефераты), которые противоречат политике руководства страны, всех «Бандер» и «Шухевичей», которые остались от прошлой власти».

На закономірне зауваження з зали про те, що деякі теми досі є у шкільній програмі, Цвирінко відповіла: «Те, кто составлял программу тоже могли не досмотреть. Вы все тут умные люди, Вы сами всё понимаете...». Вказівки видавались усно, жодних розпоряджень поки не підписано.

У згаданій ситуації залишається не з'ясованими декілька моментів, а саме: який повний перелік літератури, що підлягає вилученню з політичних мотивів; який порядок та законні підстави знищення майна,

придбаного державним коштом, або коштом місцевої громади; чи Партія Регіонів практикуватиме подібні «демократичні ритуали» по всій країні, чи це місцева самодіяльність? Також цікаво яка подальша доля дитячої літератури, що не відповідає ідеології правлячої партії. Можливо її палитимуть на центральній площі міста? (Як відомо, у травні 1933-го у всіх університетських містах Німеччини націонал-соціалістами було спалено сотні тисяч ідеологічно негодних книг; до 1939 року відділ літератури Імперської палати культури Третього Рейху повністю контролював роботу 23 000 книжкових магазинів, 2 500 видавництв, редакцій і друкарень. Публікуватися могли тільки ті, які пройшли відповідну реєстрацію – Ред.).

Андрій Юсов

P.S.: 5 лютого 2013 року Вищий адміністративний суд визнав законним Указ колишнього президента Віктора Ющенка про визнання воїнів Організації Українських Націоналістів та Української Повстанської Армії учасниками боротьби

за незалежність України. За позовом одіозної Наталії Вітренко суддівська колегія розглядала цю справу три роки(!), але так і не зайшла порушень в Указі. Рішення суду визнано остаточним і оскарженню не підлягає.

Але, вочевидь, прокремлівський політичний курс чинної влади сильніший за закон... І це дозволяє місцевим чиновникам втілювати українофобський курс своїх безпосередніх начальників із Міносвіти та КабМіну.

поневоловачем українець.

Тому щоб самому не забувати та пропагувати ідею справжніх українських кордонів, пропонуємо придбати футболки з зображенням етнічних меж України.

А для того, щоб нагадувати хто саме боровся за здобуття української державності, масмо теплі реглани "Україна понад усе!" - "УПА - боротьба триває!"

З питань придбання звертатися до секретаріату МНК: 01030, м. Київ вул. Ярославів Вал, 9, оф. 4, тел. (044) 234-70-20, 096-188-37-93

ЗНАЧЕННЯ ШИРОКИХ МАС ТА ЇХ ОХОПЛЕННЯ

Ця стаття Степана Бандери була надрукована за підписом С. Сірий у циклоstileвому виданні «Визвольна Політика», ч. 1, рік I, Прага, січень 1946, на сторінках 15-17. Автор вказує на значення та важливість участі широких кіл громадянства у внутрішньо-політичній дії, скерованій на допомогу для революційно-визвольної боротьби, і дає ряд практичних вказівок для проведення цієї акції.

Наша внутрішньо-політична праця скерована на те, щоб дослівно охопити весь загал громадянства, щоб дійти до кожного українця, як причетного, так і непричетного до загального громадського життя...

Найважливіша справа — здобути безпосередній вплив, включити у нашу боротьбу найбільшу і найвартіснішу їх частину. Тому за об'єкт своєї політичної праці беремо всю народно масу.

Для нас вона важлива з таких міркувань: по-перше, маса — це збірнота одиниць... В ній живуть і з неї виростають найцінніші своєю ідейністю, бойовістю і здібностями одиниці тоді, як відповідна акція їх розбудить, дасть їм нагоду і відкриє дорогу, щоб вони виявили себе. Багато таких високоцінних людей живе, можна б сказати, у глухій гущі маси, але про їхні здібності і цінні для політичної праці прикмети не знають ані вони самі, ані ніхто інший. Треба піти в найгустішу масу, на саме дно, щоб до них дійти, і треба відповідної акції, щоб їх покликати.

По-друге, нам треба опанувати своїми ідеями, боротьбою і відповідними акціями ту ж саму масу як збірну одиницю. Треба втягнути її у політичну дію. Бо вона дає політичному рухові та організації широке оперття. Масовість же надає революційній боротьбі та кожній політичній дії велику розгінну силу та помножує її кількість.

У нашій боротьбі маса — це важливий фактор, як збірнота одиниць, її приєднуємо і гуртуємо. І навпаки, з допомогою одиниць охоплюємо й опановуємо масу. Йдемо цими обома шляхами одночасно, а одна праця підсилює другу.

Насамперед ми повинні докладно пізнати кожне середовище, серед якого думаємо вести політичну роботу. Не вистачить знати загально характер і прикмети елементів, що в ньому гуртуються, чи загальну психологію маси. Треба вивчати кожне конкретне середовище, зокрема треба пізнати його особливі прикмети. Очевидно, все це приходить робити вже під час самої діяльності, бо на довгі вступні спостереження і дослідження перед приступленням до праці ми, в нинішніх обставинах, не можемо собі дозволити.

Пізнати середовище — значить пізнати пересічний його тип, його окремі вияви та відхилення від пересічного — різного роду особливості. Треба пізнати і збагнути людей, спосіб їхнього думання, сприймання і реагування на ті чи інші явища, знати, чим вони живуть, як і що переживають, як ставляться до різних явищ. Насамперед треба поцікавитися їхнім матеріальним станом, умовами побуту, життя, праці, можливостями влаштувати і поліпшити їхнє життя, їхні умови, потреби і бажання.

Для того треба нашим членам входити в

життя мас, в усі його вияви. Шукати різних зустрічей з людьми та цікавитися якнайбільшою кількістю їхніх справ.

Для того, щоб могли і вміти повести успішну працю для опанування широких мас, треба брати їх такими, якими вони є в дійсності, це значить, також з усіма їхніми хибамі і недомаганнями. Підходячи до мас, не слід розраховувати тільки на високоартістичні чи вже вироблені елементи і тільки такими займатися, а на інших махнути рукою. При всіх акціях, які розраховані на ширші маси, кінечним є пристосовувати свою тактику і цілий підхід до рівня пересічного громадянина, до його зацікавлень, способу думання та його здібностей і готовності йти шляхом політичної боротьби та відповісти вимогам, що їх вона ставить.

Тож тактика політичної праці серед широких мас мусить бути нескладна і в кожному відношенні пристосована до політичного рівня даного середовища. Такі вимоги ставить саме життя і без цього політична праця, наставлена на широкі маси, є безуспішна, особливою спочатку.

Якщо б ми переставили всю свою працю на масові рейки, тоді у висліді понизився б її рівень. Але цього не думаємо робити. Подібно, як досі, так і надалі нам треба продовжувати ті всі роди й форми нашої діяльності, які розраховані на країні, пересічні елементи. Роботу, що має активізувати, притягати, гуртувати, вирощувати й заправляти найкращі передові одиниці з маси, мусимо далі посилювати і не можемо бути й мови про те, щоб її занедбувати або припинити.

Ідеться про поширення нашої діяльності, а не про переставлення її на інші рейки. Маємо закріплювати й скріпити політичну роботу, призначену для широких мас, не послаблюючи праці, розрахованої на передові, провідні елементи. Ведемо свою внутрішньополітичну працю кількома шляхами одночасно. Чим вищі вимоги ставимо до середовища, тим вищий політичний рівень даної праці та одночасно тим вужчі її рамки і тим вужчі охоплювані ними кола. Навпаки, чим ширші кола охоплює політична акція і чим нижчий пересічний рівень її учасників, тим простіший характер даної політичної роботи.

Коли масову політичну працю ми пристосовуємо до характеру і рівня широких мас, то робимо це тільки з тактичних міркувань. Насамперед, зміст завжди остається незмінний, міняються лише зовнішні форми й практична постановка роботи. Але і в цьому відношенні не думаємо постійно пристосовуватися до рівня мас. Як тільки в певному середовищі здобудемо ґрунт під нога-

ми, зразу ж починаємо формувати ці маси, підтягаючи їх на вищий рівень та, крок за кроком, починаємо вести їх до цілі. Маючи вплив на масу, починаємо нею кермувати і з стану маси, до якої спочатку нам треба було пристосовувати свою тактику, переводимо її до ролі свідомого, виробленого й активного чинника в нашій політичній боротьбі.

При першому погляді на цю справу може здаватися, що за недостатньої кількості людей на цих теренах не зможемо цього робити серед передових елементів, тобто, що будемо примушені братися за одну або за другу працю. Та в дійсності так не мусить бути.

Робота широкого, масового характеру, вироблення відповідної методики праці, створення потрібної організаційної апаратури, вишукування правильних шляхів і надання потрібної розгінної сили — все це вимагає спочатку великого вкладу енергії та відставлення поважної кількості людей до праці. Але для продовжування і дальшого поглиблення праці не треба додавати нових сил, навіть не конечно залишати зайнятих на початку. Бо вже в скорому часі початковий вклад сил буде оплачуватися припливом нових, розбуджених до активності, сил.

У висліді активної праці серед широких мас, до нашої диспозиції стане багато нових людей, ім можна буде великою мірою доручити менш складні політичні завдання і відтяжати людей з більшим політичним виробленням, дуже потрібних нам сьогодні для відповідальнішої політичної дії. Діяльність серед мас значною мірою вестимуть далі ті нові люди, які виявляться і прийдуть до нас.

Отже, якщо ми не охопимо мас, то вони частинно підуть не з нами, чи частинно навіть проти нас та великою мірою здеморалізуються. А ми потребуємо мас у нашій політичній боротьбі, в тому теж і мас еміграційних.

Степан Бандера

Чому Русини стали Українцями ?

Про важливість знання свого минулого влучно висловився Олександр Довженко: «Народ, що не знає своєї історії, є народ сліпців». В умовах сьогодення ці слова набувають особливого змісту для українців, оскільки «люди зверху» намагаються розколоти історично єдину націю. Вивчати минуле — означає будувати майбутнє.

За роки князівств, царського правління, за час становлення Советського Союзу правда про походження українців замовчувалась — змінювались історичні свідчення, знищувались документи та пам'ятки. Та роки незалежної України дають можливість досліджувати, друкувати та, нарешті, дізнаватись правду про свою історію.

Книга Євгена Наконечного «Украдене ім'я: чому Русини стали Українцями» — це те, що нам зараз потрібно. Вона допомагає відповісти на таке важливе питання: ким ми, українці, є насправді? Якщо Вам близьке Шевченкове: «Хто ми? Чий сини? Ким? За що закуті?» і набридла московська пропаганда про колись братніх народів та старшого брата, як і те, що політики постійно маніпулюють нашою історією для задоволення власних інтересів, то ця книга — для Вас. Видання дає можливість дізнатися більше про давню українську історію і сформувати власну об'єктивну думку про походження свого народу.

Книга висвітлює появу та вживання назв «Русь», «руський», «українець» тощо.

Автор систематизує, здавалося б, розрізнені факти історії України від давнини до наших днів. Спираючись на сотні джерел, руйнує стереотип «великороса» та «малороса», висвітлює походження і використання назв «москаль», «холоп», «жид», «кацап».

Євген Наконечний аналізує, як підступом та маніпуляціями віддаленій провінції великої княжої держави, заселеної переважно угро-фінами та чудськими племенами, вдалося через кілька століть не лише захопити руські землі та київський престол, але і вкрати їхню історичне минуле та навіть ім'я. У книзі на багатому історичному матеріалі висвітлюються передумови, витоки та закономірності розвитку Російської імперії. Автор викриває імперську сутність московської держави, незалежно від кольорів, у які вона фарбується.

Сьогодні нам необхідно відкрити зайвий чужий ідеологічний баласт, нав'язаний за роки окупації, та пізнавати нашу справжню історію. Першим кроком у цьому напрямі може стати книга Євгена Наконечного «Украдене ім'я».

Книга видана за сприяння Молодіжного Націоналістичного Конгресу коштом Юрія Калениковича Солоденка.

Звертатися за контактами: books@mnk.org.ua, (044) 234-70-20, 096 852-30-77

Рада Назаренко, Соломія Фаріон, МНН

Діяльність МНН. Коротко

Тернопіль

20.02.2013

За підтримки МНН в Зборові двічі на тиждень, відбувається показ тематичних фільмів у районному будинку культури. Співорганізатором є молодіжне об'єднання «Адреналін» та Зборівський районний будинок культури.

21.02.2013

Тернопільський обласний осередок МНН провів чергову звітно-виборчу конференцію, на якій проаналізував діяльність за 2 роки та обрав новий склад проводу.

Серед головних досягнень осередку: залучено до громадської роботи більше 70 активних прихильників організації, створена система вишколу членства: від відродженого вишкільного табору «Лисоня» до започаткованої «Школи українського лідера». Пріоритетом залишається залучення молоді до активної громадської роботи.

Новий склад керівництва Тернопільського МНН: Іван Ковалик — голова організації, Іван Кізіук — заступник, Ірина Токар — голова Секретаріату, Тетяна Куца — член Проводу.

22.02.2013

У рамках молодіжної кампанії «Пам'ятай про великі дні наших визвольних змагань» у селі Оліві, що на Зборівщині, відбулися змагання із настільного тенісу за участі близько 40 молодих хлопців та дівчат, у т.ч. із навколишніх сіл. Спортивні змагання організували і провели Молодіжний Націоналістичний Конгрес та товариство «Просвіта».

23.02.2013

40 км — шляхами визначних історичних пам'яток Зборівського району, місцями найбільших боїв УПА. Так на Зборівщині пройшов зимовий вимарш під назвою «Стежками Остапа». Захід був присвячений пам'яті легендарного полковника УПА Омеляна Польового (псевдо - Остап). Організаторами виступили місцевий осередок Молодіжного Націоналістичного Конгресу та товариства «Просвіта».

У рамках вимаршу близько 30 юнаків та дівчат проходили смугу перешкод, змагалися у стрільбі, знайомились при вечірній ватрі, слухали лекції про націоналістичний рух в Україні, семінари на тему лідерства. Кращі учасники отримали тематичні подарунки.

28.02.2013

У Тернополі розпочалися спортивні змагання за Кубок Генерала Української Повстанської Армії Романа Шухевича. З нагоди відзначення пам'яті командира УПА (який героїчно загинув 5 березня 1950 року у бою із НКВД) 12 молодіжних патріотичних організацій міста змагатимуться в улюблених видах спорту Шухевича та інтелектуальному змазі.

Головною особливістю «Кубка Шухевича» є те, що змагання проводилися з улюблених видів спорту Генерала, у яких він досяг значних успіхів. Цьогоріч молоді міста виборювала перемогу з баскетболу, стрільби, скелелазіння, бігу, волейболу, футболу, шахів, армреслінгу та в інтелектуальному етапі змагу.

Змагалися за Кубок команди Молодіжного Націоналістичного Конгресу, Спілки Української молоді в Україні, Пласту, Молодої Просвіти, МНПТ «Обереги», «Сокол», МГО «Студентська свобода», Асоціації туристів Тернополя, Руху автономних націоналістів, ТУСК «Обнова», МГО «Файне місто».

Харків

14.12.2012

У Харкові відбувся марш на підтримку родини Павліченків, які страждають через безчистства українського правосуддя. Захід зіібрав понад 700 учасників, серед яких — футбольні болельники та активісти місцевих націоналістичних громадських організацій: Молодіжний націоналістичний Конгрес та «Спільна справа». Акція проходила під стінами обласного управління МВС, де відбулися сутички з міліціонерами, внаслідок яких затримано сімох активістів.

29.01.2013

У 95-ті роковини бою під Крутами, харківська громада, за участю МНН, вшанувала пам'ять трьохсот молодих бійців, які героїчно поклали своє життя на вітар боротьби за волю України. Незважаючи на погану погоду, на акцію прийшли декілька сотень свідомих харків'ян, щоб висловити вдячність юним патріотам, які стали на захист своєї Батьківщини в момент, коли вона найбільше того потребувала.

Захід розпочався запаленням свічок пам'яті та спільною молитвою за душі загиблих героїв. Як зазначив один із учасників заходу: «Тіла тих трьохсот юних воїнів-студентів померли, але ідея їхня живе і до сьогодні надихає українську молодь на самопожертву в ім'я України».

«Шлях Перемоги» - газета захисту українських інтересів!

Тривас передплата на всеукраїнську газету «Шлях Перемоги», одне з найстрашних і найповажніших українських видань державницького спрямування в Україні і Світі.

«Шлях Перемоги» — це громадсько-політичний тижневик, офіційний друкований орган Організації Українських Націоналістів (бандерівців), перший номер якого вийшов у Мюнхені 28 лютого 1954.

Протягом десятиліть боротьби за визволення країни тижневик був чи не основним виданням, яке інформувало українство за кордоном про визвольний чин ОУН і УПА, про події в окупованій Україні, про мету і завдання, що стояли перед українською нацією в період московського поневолення.

«Шлях Перемоги» послідовно заступає ідеологію українського революційного націоналістичного визвольного руху. В сучасних умовах газета продовжує бути на передовиці суспільно-політичних подій, принципово відстоює національні інтереси українців, висвітлює погляди та позиції патріотичних державницьких сил країни.

В умовах реальної геополітичної загрози з боку Росії, внутрішніх викликів національної безпеці, «Шлях Перемоги» здійснює інформування українців як в Україні, так і за кордоном про суть і першопричини цих небезпечних процесів, подає думки відомих експертів, суспільно-політичних діячів, журналістів з цих питань, сприяє донесенню історичної правди про український визвольний рух.

Редактором газети є відомий історик та публіцист Віктор Рог.

Передплати «Шлях Перемоги» — стань на захист українських інтересів в інформаційному просторі!

Передплатний індекс 30504.

Найочікуваніша гра патріотів «Гурби – Антонівці - 2013» вже незабаром!

Визначено дату проведення найбільшої в Україні військово-патріотичної теренової гри «Гурби-Антонівці»! З 28 квітня по 1 травня 2013 року молодь з України та з закордону запрошується до участі у триденній грі, що відбувається в місцях найбільшого бою УПА – лісовому масиві між селами Антонівці (Тернопільщина) та Гурби (Рівненщина).

«Якщо ти побував на «Гурбах» раз, неодмінно прийдеш ще і ще!», – доводять учасники, які з нетерпінням чекають ці 60 годин безперервного екстриму, наближеного до умов воєнка УПА.

Ця легендарна гра веде свою історію з 2003 року. Організовує її ВМГО «Молодіжний Націоналістичний Конгрес». За роки існування в грі «Гурби-Антонівці» взяли участь більше трьох тисяч молодих людей з усіх куточків України.

«Гурби-Антонівці-2013» присвячені 100-річчю від дня народження Василя Кука – генерал-хорунжого, головнокомандувача УПА у 1950-1954 рр. (після загибелі Р.Шухевича). В. Кук командував військовими частинами УПА під час бою в Гурбах у квітні 1944-го – найбільшого бою в історії Української Повстанської Армії. Саме тут 69 років тому підрозділи Української Повстанської Армії потрапили в оточення військ НКВД та регулярних частин Червоної Армії, так званий «Гурбенський мішок». П'ять тисяч українських героїв мужньо боролися проти понад 35 тисяч окупантів які мали підтримку танків, літаків та бронепойзда; і після кількох виснажливих днів бою повстанці виграли з оточення. Цей бій увійшов в історію як одна із героїчних сторінок національно-визвольної боротьби – найбільший бій УПА, де українські повстанці показали кращі взірці партизанської стратегії і отримали тактичну перемогу над ворогом.

Умови теренової гри:

На терені площею 24 км² за перемогу змагаються два куреня – «жовті» та «червоні». Мета кожного з них – знайти прапор супротивника, зберегти свій та «вбити» максимальну кількість бійців противника. Структура куреня така ж, як була в УПА: він поділяється на сотні, чоти, рої. Кожна з команд суворо дотримується правил чесної гри, прояви негідної поведінки та порушення правил під час її проведення можуть

картис дискваліфікацією гравця; пияцтво тут суворо заборонено. За дотриманням правил слідкують спостерігачі, основні суддівські функції здійснює Рада Вищих Спостерігачів.

Минулорічним нововведенням став третій курінь «диверсантів» – команда досвідчених гравців. Цьогоріч «диверсанти» знову зроблять спробу зробити «теренівку» більш динамічною та непередбачуваною.

Чому ми їдемо на Гурби?

* **Вишанувати полеглих воїнів УПА**, які віддали свої життя за Україну в найбільшому бою з силами НКВД.

* **Випробувати власні сили, навички, вміння.** Щоб перемогти – доведеться проявити всі свої найкращі якості, а часом і розвинути необхідні. Це завдання стає ще складнішим, оскільки командири куренів досконало вивчають терен гри, поліпшують тактику і стратегію, застосовують сучасні технічні можливості для вдалих маневрів.

* **Прожити три доби життям воїна УПА.** Відчути, що означає боротися до кінця, перемагати свої слабкості, гартувати тіло і дух, робити все заради досягнення мети. Спати, чекаючи на «аларм», охороняти побратимів на «стійці», з ризиком ходити у розвідку чи шукати прапор серед боліт, рватися до бою...

* **Отримати величезну дозу адреналіну та енергії.** Цього року «теренівка» ще складніша, ніж раніше: гравці чоти досвідчених ветеранів – «безсмертні», а курінь противника, як завжди, не зважає ні на погодні умови, ні на час доби, ні на втому чи спрагу.

Ти не можеш це пропустити! Зголошуйся на найбільшу та унікальну теренову гру «Гурби-Антонівці» до 20 квітня, заповнивши зголошення!

Інформцентр МНК

Тернополяни «подарували» Януковичу відеоролик з побажаннями

З нагоди третьої річниці президентства Януковича активісти Тернопільського осередку МНК зняли відео, в якому тернополяни вітали Віктора Федоровича з днем його інавгурації. Теплих слів у місцевих мешканців не знайшлося – всі як один бажали теперішньому Президенту «звільнити Україну від себе».

Хтось жартома, а хтось цілком серйозно підійшов до звернення. Цікаво, що багато жителів міста зауважили, що Віктору Януковичу слід звернути увагу на свою грамотність, адже цим він ганьбить не лише себе, але й цілу державу, з якої глузують через такого керманіча. Своє негативне ставлення до дій Президента висловили і пенсіонери, і школярі, котрих не задовольняє ситуація в країні, через цілковиту владу Партії регіонів.

За час свого президентства Янукович неодноразово критикували за невиконання своїх обіця-

нок перед виборцями.

Одним з найгучніших скандалів, було прийняття одіозного мовного закону, який практично зрівняв російську та українську мову в правах. Ще одна тема не дає спокою ні українцям, ні цілій європейській спільноті досі – це зниження рівня демократії в нашій країні. Євроінтеграція України – на межі провалу. Додає «олії у вогонь» і арешт колишнього прем'єра – Юлії Тимошенко. За час правління Януковича його Уряд намагався боротися за зниження тарифів на газ для українців, проте жодних позитивних зрушень в цьому плані так і не відбулося...

Переглянути відео ролик можна за посиланням: <http://mnk.org.ua/mnk-news/novina/article/ternopol-jani-podaruvali-janukovichu-videorolik-z-poba/>

Інтернет-видання "Доба"

Керівництво та членство МНК висловлює щирі подяку всім добродіям та організаціям, які допомагали діяльності нашої організації у грудні 2012 – лютому 2013 року.

Організації:

Мистецька агенція «Наш формат» (Київ, Україна)

Добродії:

Адольф Гладилович (Монреаль, Канада)

Володимир Гнип (Ноттінгем, Англія)

Юрій Солоденко (Київ, Україна)

Володимир Науменко (Київ, Україна)

Олександр Коханець (Вінниця, Україна)

Олександр Шевченко (Харків, Україна)

Для надання благодійної допомоги кошти перераховуйте на картку «Приватбанк» № 4405 8858 1870 3032, на ім'я Кузан С. В.

Свій до свого по своє!

«Батько Бандерів» Анатолій Беня

Ця книга – не про Степана Бандеру. Точніше, не про нього одного. Її головний герой – Людина, без якої у прямому біологічному і в широкому виховно-ідеологічному значенні не з'являються на світ. Рано овдовівши, Андрій Бандера – цей пасерб двох імперій і "держави шибенець" – зумів з малолітніх семи дітей (восьме померло немовлям) зростити семеро Особистостей.

«Нація, яка не капітулює» ред. Я.Ляш, В.Рог

Книга висвітлює історію національно-визвольного руху Ірландії з середини XIX століття по сьогоднішній день. Праця містить чимало відомостей про часи народної самоорганізації, боротьбу Ірландської Республіканської Армії, етапи державного будівництва та світоглядів і ментальні особливості ірландців. Збірка статей дає можливість зрозуміти і проаналізувати пройдений шлях кельтського народу від вимираючої нації до успішної держави Європи.

У книзі вміщено статті діячів українського націоналістичного руху, які представляють собою Українську Військову Організацію, Закордонні Частини Організації Українських Націоналістів, Спілку Української Молоді «Сумщина» та Молодіжний Націоналістичний Конгрес.

«Полум'яний Вихор» В.Кархут

Повість "Полум'яний вихор" – експресіоністська розповідь про національну проблематику та міжнародні стосунки на Волині в середині 30-х років XX століття.

«ОУН (бандерівці): фрагменти діяльності та боротьби» Святослав Липовецький

Діяльність ОУН та її членів привертала увагу закордонних політиків, громадськості, журналістів й не давала забути, що Україна, хоч і поневолена, існує та змагає до незалежності. Жертви, складені для здобуття Української Держави, числилися сотнями тисяч, але це не припиняло боротьби, а лише служило новим поколінням взірцем віри та посвяти.

Книга поштою: для замовлення книг поштою необхідно звернутися за вказаною нижче адресою МНК, скринькою book@mnk.org.ua або тел.: 0968523077 та вказати назви та кількість книг, ПІБ, повну поштову адресу з індексом

ЦЕЙ НОМЕР «ТЕРЕН УКРАЇНА» ВИДАНО ЗА ФІНАНСОВОЇ ПІДТРИМКИ ЮРІЯ ПОКАНЄВИЧА (КИЇВ)

Ти можеш знайти нас:

Вінницька обл. – 067-577-88-93 (Олександр) mnk@mnk.org.ua
Житомирська обл. – 098-713-02-31 (Павло) mnk@mnk.org.ua
Закарпатська обл. – 095-486-71-69 (Михайло) mnk@mnk.org.ua
Івано-Франківська обл. – 097-897-02-05 (Андрій) mnk@mnk.org.ua
Кіровоградська обл. – 066-710-88-22 (Валерій) mnk@mnk.org.ua
Крим – 050-397-17-37 (Володимир) mnk@mnk.org.ua
Луганська обл. – 099-721-40-55 (Дмитро) mnk@mnk.org.ua
Львівська обл. – 093-668-32-52 (Назар) lviv@mnk.org.ua
Миколаївська обл. – 066-155-04-10 (Володимир) mnk@mnk.org.ua
Полтавська обл. – 050-296-62-70 (Олександр) poltava@mnk.org.ua
Рівненська обл. – 066-205-44-84 (Тарас) mnk@mnk.org.ua
Сумська обл. – 066-344-13-41 (Олександр) sumy@mnk.org.ua
Тернопільська обл. – 098-644-33-51 (Іван) ternopil@mnk.org.ua
Харківська обл. – 067-579-06-45 (Андрій) kharkiv@mnk.org.ua
Чернівецька обл. – 097-732-97-13 (Ігор) mnk@mnk.org.ua

Київ – (Назар), 096-852-30-77, kyiv@mnk.org.ua
 Ти можеш завітати до нас на збори щопонеділка о 19-00 за адресою вул. Ярославів Вал, 9.

«ТЕРЕН УКРАЇНА»

заснований Олександром Богатирчуком у 2002 році

Головний редактор: Сергій Кузан
 Редакція: Діана Сергієнко, Назар Матлак, Людмила Редько, Ярослав Іляш, Маргарита Долгая, Іван Кішка

Адреса редакції: 01030, м. Київ
 вул. Ярославів Вал, 9, оф. 4,
 тел. (044) 234-70-20, 096-188-37-93

Редакція зберігає за собою право редагувати та скорочувати текст.
 Редакція не несе відповідальності за думки, висловлені авторами.
 При передруці посилання на «ТЕРЕН УКРАЇНА» обов'язкове.

Друк: ТОВ «Регіна» ЛТД
 м. Вінниця, вул. Пугачова, 1
 Наклад - 10000
 Замовлення №

mnk.org.ua
 e-mail: mnk@mnk.org.ua, press@mnk.org.ua
 FB: [fb.com/mnk.org.ua](https://www.facebook.com/mnk.org.ua)
 VK: vk.com/mnk_org_ua
 Twitter: [#mnk_ua](https://twitter.com/mnk_ua)

Засновник: ВМГО «Молодіжний Націоналістичний Конгрес»

Свідоцтво серія: КВ, № 13248-2132р
 від 08 жовтня 2007 року

Розповсюджується безкоштовно